

MAGYAR NŐK LAPJA

SZERKESZTI PAPP JENŐ

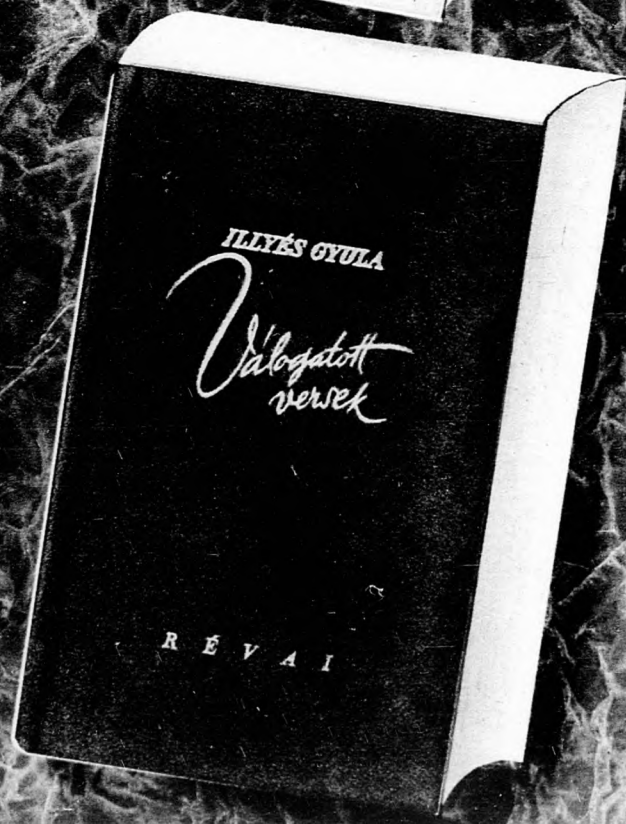
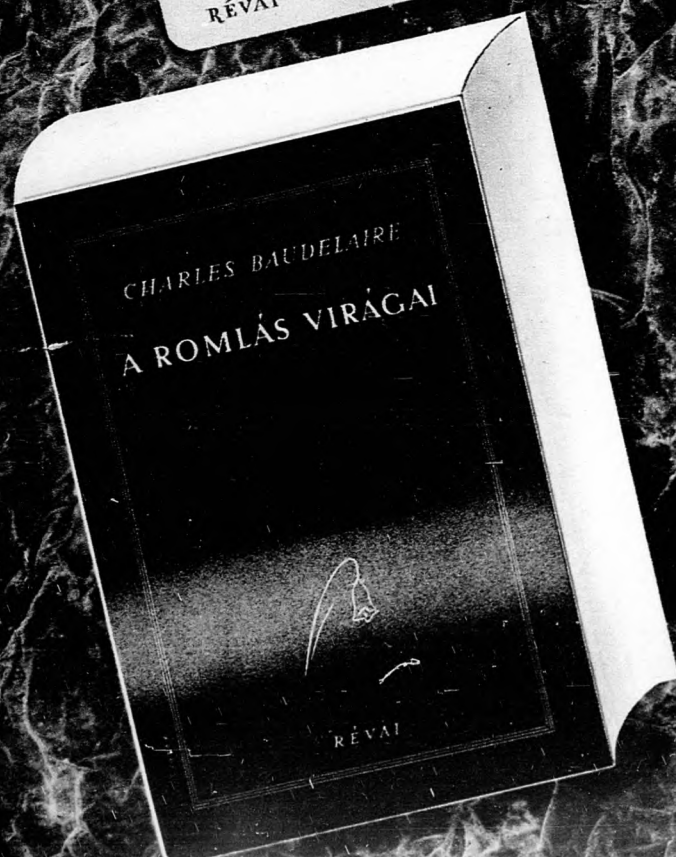
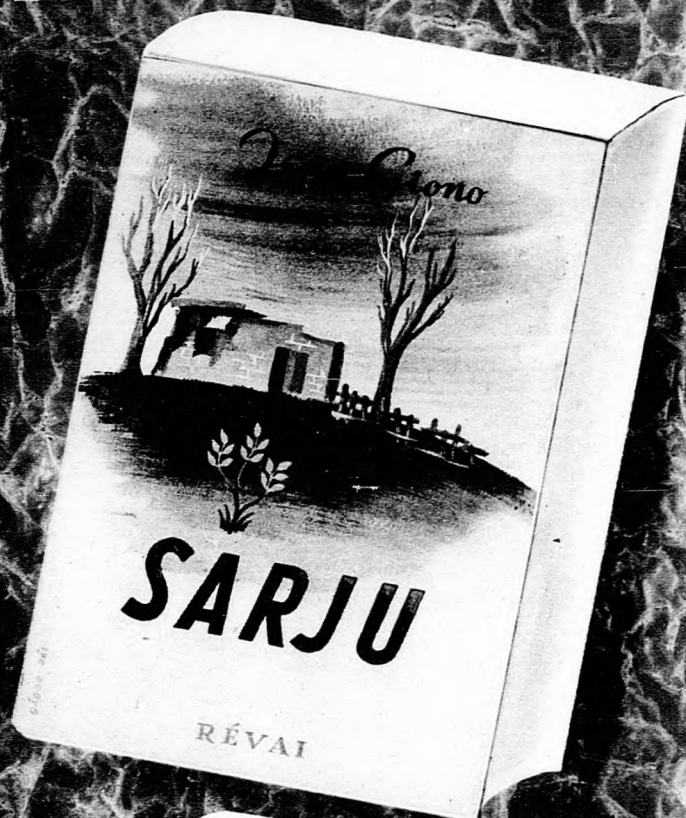

Veres felv.

Kormányos Urunk és unokája, Istvánka

RÉVAI

NAGY SIKEREI

ÜNNEPLI ŐT A PUSZTÁK, TANYÁK ÉS FALVAK NÉPE Orta: Gyomay György

Kormányzó Urunk névnapja gyémántbetűs ünnep a puszták szürös, csizmás lakójától kezdve, a paloták drágabundás polgáráig mindenki előtt.

A pusztai iskolákon ezen a napon már reggel köszöntőt integet a háromszínű zászló, amelyet a tanító úr sajátlag dugott ki még sötétedéskor a pulláslyukon. A gyermekek agyonsubickolt csizmákban és ünneplőben járulnak a kis templomba, onnan aztán az iskola fájóslábú padjaiba húzódnak. S amikor a tanító úr arról hangoztatja szólását, hogy valamikor fehér lovon elindult egy Hős Vezér a sírban alvó magyar nemzet felátmasztására, aki kardjával és bölcsességével új országot teremtett itt, akkor úgy csillognak a szemek, mint ahogy a hajnali harmat ezüstözik a búza levelén. Amikor meg azt emlegeti a tanító úr, hogy Kenderes Nagy Fia elmegy mindig a kenderesi iskola vizsgáira is és megcirógatja a gyere-

kek buksi fejét, akkor megérik a kis magyarok, hogy ez a cirógatás minden magyar gyermeknek szól, aki

magyar fűben szaladgál ezen az áldott földön. Amikor pedig azt emlegeti nagyon csendesen a tanító úr, hogy Kormányzó Urunk, a fehérhajjú nagyapa hogy sétálgat árva kis unokájával, akkor kicsordulnak a szemekből a mélységes szeretet könnyei. S a Himnusz szent hangjai úgy szárnyalnak utána az alvó hantok fölött a Minden-ség Ura elé, hogy felütik rá fejüket még a puszták szélén bóbiskoló jege-nyék is.

Köszöntőt mondanak ezen a napon a puszták, tanyák komor magyarjai is. A sublótokból előkerülnek az ünneplő, tisztos feketék. S megindul hívás nélkül a vándorlás a gazdakörök apró épületei felé. Ott aztán, nagy hallgatások és hosszú bölintgatások közt elmondják, hogy Kossuth Lajoson kívül így nem szeretett az egyszerű nép senkit. Mert szereti Őt ezüsthajú hitvesével, családjával együtt mindenki. Akiket pedig jó-ságos szavával kitüntetett, elmondják, hogy kedvesebb, egyszerűbb, megértőbb ember nincs Nála. Ezért rajong érte mindenki. Ezért süvegelik messziről még az autóját is. Mert tudják, hogy csak egyért dolgozik: a magyar népért, országa boldogságáért.

De nemcsak a puszták és a tanya mond köszönetet ezen a nagy napon. Ünneplés és köszöntés a falu is. A harangok dalolására a körök és egyesületek zászlóvivői áteszik vállukon az araszszéles nemzetiszínű selyemszalagot. A zászlók kilépnek üveg-

V. ÉVFOLYAM 34. SZÁM
BUDAPEST, 1943. DECEMBER 1.

MAGYAR NŐK
LAPJA

SZERKESZTI
PAPP JENŐ

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT,
KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

szekrényeikből. S az ünneplőbe öltözött emberek vállain elindulnak méltóságteljesen a templomok felé. Ott már együtt van a munkás, az iparos, a kereskedő, a tisztviselő. És míg a kántorok énekelnek, mindenki azért könyörög a Teremtőhöz, hogy Ő tartsa meg nekünk még sokáig. Mert érzi mindenki, hogy csak az Ő bölcsesége irányíthatja a mai véres-füstös időkben a megmaradás felé az ezerszázados magyar földet. A templom kövén édesanya sír, aki fiát áldozta a Hazáért. Mellette özvegy zokog, akinek a férje nem jön vissza soha többé. Az oszlopnál féllábú hős áll. Oldalt árva néz üresen maga elé. És a csendesen mozgó ajkakon lát-szik, ők is Kenderes Nagy Fiaért és áldott Hitveséért imádkoznak, akiknek Hős Fia szintén a dicsőség csillagos mezőiről, az Örökkévalóság-ból nézi már a kora tél ködébe burkolózó, didergő magyar földet.

Igy ád tisztességet a puszták és a tanya, így ünneplés az áldott csendes magyar vidék a Legelső Magyar név-ünnepén. A szívek nagyobbat dobbannak. A lelkekben máglyát rak a szeretet. Az élet koloncától lehúzott vállak kiegyenesednek. A kerges arcokra mosolyt rajzol a rajongás ezen a nagy napon. És gyermekes egyszerűséggel mindenki azt kívánja: áldja meg Őt az a felséges Uristen erővel, egészséggel, lélek üdvösséggel még nagyon sokáig, hogy ne legyen apátlan árva a szegény magyar nép.

A tudomány mai álláspontja
igazolja, hogy az

Odol

a legjobb
szájfertőtlenítő
és fogápolószer

Óriás üveg

Magyarországi Odolművek r.t.
Budapest

ODOL

SZÁJVIZ

ÓRIÁS ÜVEG P. 31.42 1/4 ÜVEG P. 16.84
1/2 ÜVEG P. 11.23 UTI ÜVEG P. 5.47

M. ODOLMŰVEK R.T. BUDAPEST X

MAGYAR NŐK LAPJA

SZERKESZTI PAPP JENŐ

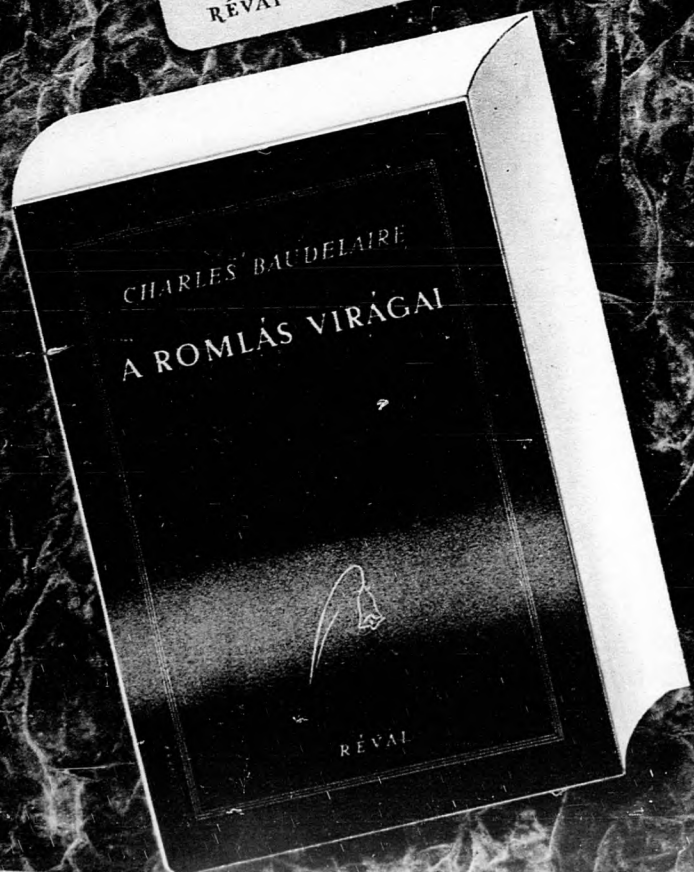
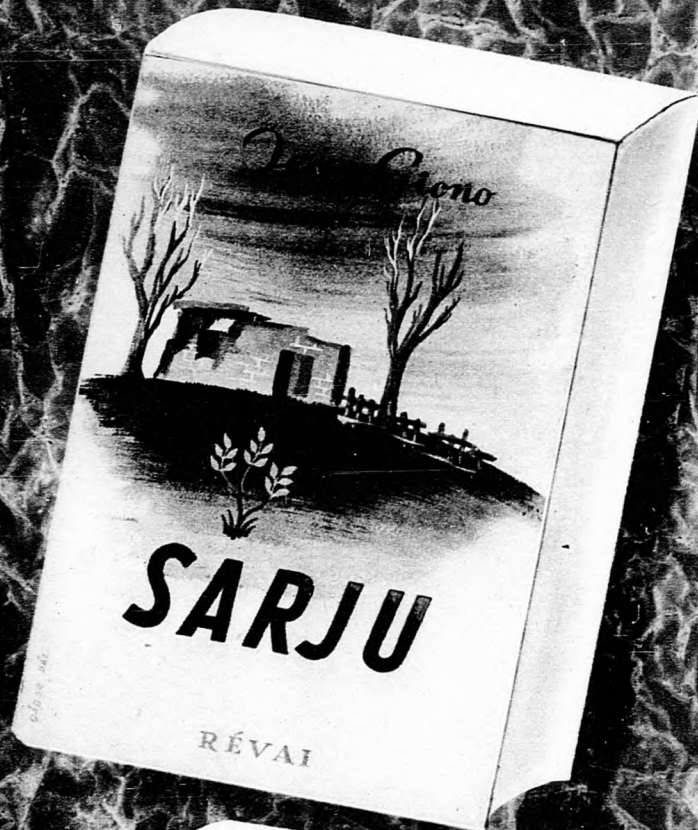

Veres felv.

Kocmányos Úcunk és unokája, Istvánka

RÉVAI

NAGY SIKEREI

ÜNNEPLI ŐT

A · PUSZTÁK · TANYÁK
ÉS · FALVAK · NÉPE ~
Orta: Gyomay György

Kormányzó Urunk névnapja gyémántbetűs ünnep a puszták szűrös, csizmás lakójától kezdve, a paloták drágabundás polgáráig mindenki előtt.

A pusztai iskolákon ezen a napon már reggel köszöntőt integet a háromszínű zászló, amelyet a tanító úr sajátlag dugott ki még sötétedéskor a pulláslyukon. A gyermekek agyonsubickolt csizmákban és ünneplőben járulnak a kis templomba, onnan aztán az iskola fájóslábú padjaiba húzódnak. S amikor a tanító úr arról hangoztatja szólását, hogy valamikor fehér lovon elindult egy Hős Vezér a sírban alvó magyar nemzet felámasztására, aki kardjával és bölcseségével új országot teremtett itt, akkor úgy csillognak a szemek, mint ahogy a hajnali harmat ezüstözik a búza levelén. Amikor meg azt emlegeti a tanító úr, hogy Kenderes Nagy Fia elmege mindig a kenderesi iskola vizsgáira is és megcirógatja a gyere-

kek buksi fejét, akkor megérzik a kis magyarok, hogy ez a cirógatás minden magyar gyermeknek szól, aki

magyar fűben szaladgál ezen az áldott földön. Amikor pedig azt emlegeti nagyon csendesén a tanító úr, hogy Kormányzó Urunk, a fehérhajú nagypapa hogy sétálgat árva kis unokájával, akkor kicsordulnak a szemekből a mélységes szeretet könnyei. S a Himnusz szent hangjai úgy szárnyalnak utána az alvó hantok fölött a Minden-ség Ura elé, hogy felütik rá fejüket még a puszták szélén bóbiskoló jegenyék is.

Köszöntőt mondanak ezen a napon a puszták, tanyák komor magyarjai is. A sublótokból előkerülnek az ünneplő, tisztos feketék. S megindul hívás nélkül a vándorlás a gazdakörök apró épületei felé. Ott aztán, nagy hallgatások és hosszú bölintgatások közt elmondják, hogy Kossuth Lajoson kívül így nem szeretett az egyszerű nép senkit. Mert szereti Őt ezüsthajú hitvesével, családjával együtt mindenki. Akiket pedig jószágos szavával kitüntetett, elmondják, hogy kedvesebb, egyszerűbb, megértőbb ember nincs Nála. Ezért rajong érte mindenki. Ezért süvegelik messziről még az autóját is. Mert tudják, hogy csak egyért dolgozik: a magyar népért, országa boldogságáért.

De nemcsak a puszták és a tanya mond köszönetet ezen a nagy napon. Ünneplés és köszöntés a falu is. A harangok dalolására a körök és egyesületek zászlóvivői áteszik vállukon az araszszéles nemzetiszínű selyemszalagot. A zászlók kilépnek úveg-

szekrényekből. S az ünneplőbe öltözött emberek vállain elindulnak méltóságteljesen a templomok felé. Ott már együtt van a munkás, az iparos, a kereskedő, a tisztviselő. És még a kántorok énekelnek, mindenki azért könyörög a Teremtőhöz, hogy Ő tartsa meg nekünk még sokáig. Mert érzi mindenki, hogy csak az Ő bölcsesége irányíthatja a mai véresfüstös időkben a megmaradás felé az ezerestendős magyar földet. A templom kövén édesanya sír, aki fiát áldozta a Hazáért. Mellette özvegy zokog, akinek a férje nem jön vissza soha többé. Az oszlopnál féllábú hős áll. Oldalt árva néz üresen maga elé. És a csendesén mozgó ajkakon látják, ők is Kenderes Nagy Fiaért és áldott Hitveséért imádkoznak, akiknek Hős Fia szintén a dicsőség csillagos mezőiről, az Örökkévalóság-ból nézi már a kora tél ködébe burkolózó, didergő magyar földet.

Igy ád tisztességet a puszták és a tanya, így ünneplés az áldott csendes magyar vidék a Legelső Magyar névünnepe. A szívek nagyobbat dobbannak. A lelkekben máglyát rak a szeretet. Az élet koloncától lehúzott vállak kiegyenesednek. A kerges arcokra mosolyt rajzol a rajongás ezen a nagy napon. És gyermekes egyszerűséggel mindenki azt kívánja: áldja meg Őt az a felséges Uristen erővel, egészséggel, lélek üdössséggel még nagyon sokáig, hogy ne legyen apátlan árva a szegény magyar nép.

BÜCSÜZIK

Az ósrégi Stirling ol Keir nemzetség ódon, skót kastélyát körülfolyta az alkonyi fény. Atómlott a repkények közei, az apró erkélyen és a rémületesen vastag falakba ékelt ablakon át beszökött a szobába. Az augusztusi nyíló virágok illatát sodorta magával, a fenyők hűvös lélegzetét és az égbolt valószerűtlen kétségét. Chopin a zongora mellett ült. Fáradt, sápadt arcát egy pillanatra odafordította az áradó fény felé, mint, aki ajándéknak érzi ezt a késői simogatást. És akkor szeme találkozott az ablaknál támaszkodó, magas, eszményien szép Jane Stirling tekintetével. Chopin jól tudott a szemekből olvasni, hogyne látta volna, hogy az a rátáguló, csodálatos szempár tele van rajongással és szerelmmel. De ez fájdalommal töltötte el inkább, mint örömmel. Hirtelen visszafordult a zongora felé.

— Mit játszszam, Jane?

— A Barcarollát, — felelte halkan a leány. De nem ment közelebb, onnét nézte a szép, fáradt férfféjét, amint a zongora fölé hajolt. Egyet-kettőt köhintett, azután fölhangzott a csodálatos muzsika.

Jane nem vette le szemét a férfiről. Milyen igaza volt Maurice Ravelnek, amikor erről a zenéről azt mondotta: „Valami titokzatos megdicsőülés muzsikája”. Igen, az. Maga a művész is csodálatos átváltozáson ment át. Az előbb még halálosan fáradt, beteg férfi arca kipirult, szeme lázasan ragyogott, lélegzete szinte kihagyott, mintha egy-egy darab élet is elszállt volna a csodálatos hangokkal együtt. A mondhatatlan szerelem muzsikája volt ez, már nem is földi, egyenesen égi megdicsőülés volt benne. De Jane az elragadó hangok mögött is valami keserűséget érzett: tudta, hogy ez a szerelem, ami itt költészetté vált, az nem neki szól és soha nem is fog érte szárnya kelní. Hiába olyan szép, hogy a leghíresebb festők versenyeznek érte, hiába ajánlotta föl szívét, kedves ápoló anyáskodását a nagy beteg művészeknek, csak visszautasítás volt a válasz:

— Nem, Jane. Gazdag leány mellé gazdag férfi való. S ha már nem gazdag, legalább egészsége legyen. En egyikkel sem rendelkezem, tehát bűn lenne, ha feleségül venném.

Chopin, ez a tiszta egyéniségű művész, akiről úgy nyilatkoztak, hogy „széparcu férfiagnyal”, sokkal büszkébb volt annál, hogy elfogadta volna ezt a kényelmet, biztonságot, amelyet Jane szerelme jelentett volna számára. És sokkal becsületesebb is, hogy elvegyen a maga számára egy olyan szívet, amelynek érzését nem tudja viszonzni.

— Már késő, Jane! Ha előbb találkoztunk volna...

Es Jane megadta sorsának magát. Már nem lázadt, megelégedett annyival, hogy mindenütt a nyomában járt, támogatta, hívőket toborozott neki és alázatosan, elérhetetlenül szerette.

A zene elhallgatott. Chopin kimerülten ölt hátra. Jane tudta, hogy most fájni, ha zavarná, hát könnyekkel a szemében, halk léptekkel elhagyta a szobát.

Chopin utána nézett a karcsú, gyönyörű leányalaknak, megnyugodott rajta a szeme, mint egy virág szépségén, de többet nem érzett. Már csak a zene volt az éltető eleme és a lengyel haza sorsa

CHOPIN

tudta lelket mozgásba hozni. A szerelem meghalt akkor, amikor elhagyta őt az az asszony, akinek nyolc ragyogó évet ajánlékozott életéből, az alkotás és a rajongás éveit. George Sand után más asszonyt nem tudott szeretni. Pedig azt az asszonyt gyűlölnie kellene és mégis...

A gondolat is fáj. Nagyon szenvedett. Lassan megfordult és a világitó kétség felé emelte a szemét, ami beömlött az ablakon.

Nini, éppen olyan kék az égbolt, mint Constanza szeme volt! Eppen olyan fény ömlik el a fák fölött, mint fiatalságának ragyogó éveiben, amikor ránevetett Constanza Gladkowska, a gyönyörű énekesnő, első szerelme, akinek leveleit évenként át a szíve fölött hordta. Neki írta első ragyogó darabjait és érte akart fényesen ívelő pályát futni, hogy méltó lehessen szerelmére. De mire Chopin nevét szárnyra vette a hír, addigra Constanza már asszony. És soha többet nem találkoztak. Csak a tragédiája jutott el Chopinhez, hogy lelke mélyéig megrendítse. Mert az a sokszor megcsodált, gyönyörű kék szem, amelyhez fogható csak az égbolt színe ajándékoz váratlan szépségként, a kék szem megvakult. És, ha néha-néha leült zongorája mellé, világtalanul is sugárzó szemeiből ömlött a könny, amíg Chopin darabjait játszotta.

Aztán hirtelen arra a kis lepréselt rózsára gondolt, amelyet halála után megfognak találni dolgai között. Az a rózsza azt a leányt jelentette számára, azt az egyetlen leányt, akit feleségül kért: Wodzinska Mária. Akkor már Párisban élt. Unnepelt és dédelgetett művész volt már, akinek az ujjai alatt varázsos hangok szakadtak föl és utolérhetetlen finomságú játéka mindenkit megbűvölt. Muzsikájában a lengyel haza fájdalmas sorsa remegett és az ő művei voltak azok, amelyek átszöktették a lengyel határon a tiltott lengyel érzést. Wodzinskaék otthonában jól érezte magát, mintha otthon volna, Lengyelországban. És Mária nemcsak szép volt, hanem jó pajtás, melegszívű, rajongó leány. A boldog szerelem napjai voltak azok, amit náluk töltött. Úgy jött el, mint völegény, aki visszaterés elmaradt. A leányt nem adták neki és Mária gyenge volt ahhoz, hogy küzdjön szerelméért. A seb sokáig fáj, sokáig nem akart begyógyulni.

A SZERELEMTŐL

— Ne csukjam be még az ablakot? Hirtelen hül le idakint a levegő. Itt a hegyek között veszedelmes az augusztus-esti hűvösség, ilyen érzékeny ember számára mint maga, Frigyes, — mondotta Jane és ablakhoz lépett, hogy betegye. De a férfi vösség, ilyen érzékeny ember számára, heves mezdulattal elhárította.

— Kérem, hagyja! Gyönyörű ez az alkonyat! Nem fázom!

Jane, ahogy jött, olyan simán és nesztelenül kiosont a szobából. Nem sértődött meg. Ismerte Chopin. Ilyenkor talán éppen egy dal születik meg a lelkében.

Chopin pedig arra az asszonyra gondolt, aki a legtöbbit jelentette az életében. Arra a különös, nem is szép, nálánál jóval idősebb, hízásra hajlamos, kreolbőrű, csodálatosan ragyogó szemű asszonyra; George Sandra, az írónőre. Valójában mi is kötötte őket össze? Talán éppen az, hogy annyira ellentétei voltak egymásnak. Chopin maga volt a megtettesült finomság, báj, halk költészet, mint egy bánatos akkord, olyan volt egész egyénisége. Georgeba pedig megvolt mindaz, ami belőle hiányzott: erős fizikum, túltengő érzékiség, hatalomvágy, ami sokszor gyengéd anyáskodásba szelődött Chopinnal szemben. George Sand, ez a hirtelen fellobbanó, földizű asszony, akinek szelleme is széleslyes szárnyalású volt, mint egész maga, mégis le tudta kötni a legétheribb finomságú muzsikust. Mivel? Hogyan? Chopin maga sem tudta. Csak a különös vonzást érezte, amely nem bocsájtotta ki büvköréből. Pedig mennyit szenvedtek egymással, egymás mellett. Amikor a Beleári szigeten szerelmük legszebb napjait töltötték, az elragadó táj iránti művészi lelkesedésük egyetemű volt, de más semmi. Homlok egyenest ellenkező egyéniségek voltak. Chopin még az asszony múltjéért is szenvedett, nem beszélve a jelenbeli való harcairól. Mert George még Chopin kedvéért sem mondott le egyéniségéről, vágyairól, szerelmeiről.

A férfi végighúzta halvány kezét a homlokán. Kint most bukkott le a nap.

— Elfáradtam, — morgotta maga elé a férfi, — itt az alkonyat! Es én mindent el akarok felejteni...

Pedig még csak harmincnolc éves volt.

Mire az aranylombú október megérkezett a fáradt férfféj lehanyatlott:

— A lelkem, hol prédáltam el a lelke-met? — kérdezte sóhajva és amikor mindenkit ott látott a halálos ágya mellett, csak azt az egyet nem, aki miatt már nem küzdött az életéért, aki miatt nem alkotott többet, akitől virágszerű, gyöngéd lénye el akart fordulni gyűlölettel és aki mégis vonzotta: George Sand, — akkor azt sügta barátjának:

— Pedig ő azt ígérte, hogy a karjain fogok meghalni...

A nagyon szeretett asszony nem volt ott, de mindazok akiknek muzsikájával a szívét ajándékozta, ott könnyeztek szobája mellett.

Páris fejedelmi temetést adott a lengyel haza száműzött fiának, aki a zongora utolérhetetlen művésze volt. De mégis legszebb volt az a megemlékezés, amit Jane Stirling, mint egy virágot helyezett a sírjára, amikor azt mondta: „Tiszta volt, mint egy könnyecsepp!”

MAGANYOS HÁZ

IRTA:
Baróti Géza

Anna eloltotta a cigarettát. Kezét egy pillanatra még a hamutálca fölött tartotta, mintha ki akarná tapintani a parázs tűnő melegét és tenyerének bórén keresztül akarná felszip-pantani, hogy átmelegedjék ettől a csöppnyi tüztől, amely gyorsan elhamvad a hamu alatt. Aztán hátranézett és kipillantott az ablakon. Nyirkos, hűvös tavaszi nap volt, az égen semmi fény, a fák zsenge lombján vízeszöld félfomály csüngött és elnyelte a hangokat.

Abban a pillanatban megszólalt a telefon.

Az első zörrenésre Tódorra gondolt s a füst szétmálló habjai között most ki-sérteti élességgel pillantotta meg becsületes, szürke arcát, okosan csillanó pápaszemét és oldalt felnyúló homlokát, aztán felemelte a kagylót.

— Jónapot, Tódor — mondta — szép, hogy eszébe jutottam.

A férfi egy pillanatra hallgatott.

— Honnan tudja, hogy én vagyok?

— Anna halkán elvette magát.

— Honnan tudtam volna? Pontosan egy perce érzem, hogy felhív. Boszorkány vagyok, hiszen ismer...

Tódor nem nevetett a régi tréfán, komoly és bizalmas, tiszta ismeretségük meghitt, baráti játékán. Keveset nevetett az utóbbi hónapokban, semmi kedve sem volt. Szigorúan és magányosan élt, lassan visszahúzódott orvosi gyakorlatától és eltitkolva szemének rohamos gyengülését, tűnődve kémlelte az élet és halál titkát.

Annát megérintette a csend.

— Baj van? — kérdezte.

Akkor már érezte, hogy valami nincs rendben.

Figyelmesen hajolt a készülékre és hallgatott. Karcú, erős és fekete asszony volt, hat éve özvegy. E percben őszintén féltette Tódort azzal a nemes és tartalmas aggodalommal, amely barátságban épül és évekig érik, mint az óbor. Érezte, hogy a férfi hangjában veszély és félelem surran, mint az árnyék és nem tudta az okát.

— Valami baj van? — kérdezte újra. Tódor soká válaszolt.

— Semmi baj nincsen — erőltette — honnan veszi? Mi bajom lenne? Azért hívtam fel, hogy megkérdezzem, nem volna kedve sétálni egyet velem? Kimehetnének a hegyek közé, valahol korán megvacsoráznánk és kész. Ennyi az egész. Eljön?

Hangjában most megint felcsendült a fájelem.

— Szívesen — mondta Anna.

— Köszönöm. Egy óra múlva várom a határkeresztnél.

— Jó, akkor én is ott leszek. Nem szoktam késni.

— Köszönöm.

— A viszontlátásra.

A telefon csendben kattant és megszakadt az összeköttetés. Pár percig némán ült, tűnődött Tódor aggodalmán, amit a hangja elárult. Aztán gyors mozdulatokkal öltözni kezdett.

*

Közben újra felrémlett előtte Tódor udvarias, szomorú arca.

Azon tűnődött, mi is történt köztük, mióta először találkoztak a határkereszt-

nél, vidám és fáradt kirándulók között? Mikor is történt? Négy, vagy öt éve, valamivel később, hogy levette a gyászruhát és először jelent meg társaságban. Akkor valahogy elmaradtak a többiek től s lassan sétáltak lefelé a lejtős úton, mely alatt a város feküdt vörhenyes, füstös alkonyi fényekben. Május eleje volt, de egyre késett a nyár, lompos díszei még nem bomlottak ki.

Most mindenre emlékezett.

Tódor kalapjára, sáros hegymászó cipőire, arcának barna zománcára és szeges botjára is, amelyet kölcsönadott és vi-harkabátjának merev, kemény paraffin-szagára. Így kezdődött. Később, hónapok múlva felkereste a rendelőben és megvizsgáltatta a szívét, mert éjszakánként szűrő kis fájdalmai voltak és néha félt. Tódor fehér köpenyben állt a rendelő közepén és figyelmesen hallgatta a szív ütemét a hallgatóval, aztán életmódja felől érdeklődött figyelmesen és tapintatosan. Orvosságot nem rendelt, de eltiltotta a dohányzástól és pihenést ajánlott, aztán másról beszélt, nem is érintve a témát és a beteget, mint aki semmi említésreméltót nem talált, tréfált és udvarolt, majd kézcsokkal elbocsátotta.

Később visszaadta a látogatást, megivott egy csésze teát, figyelmeztette a tilalomra és elment. Kellemes, ápolt férfi-illat maradt utána a szobában. Ezt az illatot, szemének pillantását és kezének érdes, hűvös érintését sokáig megőrizte.

Ennyi jutott eszébe, aztán útnak indult.

*

Tódor már várta a keresztnél. Kezet csókolt és mosolyogva fürkészte Anna arcát.

— Nem haragszik? Ostoba ötlet volt ilyenkor...

— Ugyan, Tódor. Merre megyünk?

Botjával előre mutatott, amerre sárga ösvény vezetett a fák között. Lomha, nedves fény ült a levelek öblében, a levegőben savanykás tavaszi szag, kérgek

Miért?

Két évtized... úgy telt el, mint az álom.

Csak anyám csókja égett még a számon!

Ó, mi a terved vélem, Istenem?...

A szerelmet én mért nem ismerem?

Ha jön az éj s reám borítja fátylát,

szivem dalol, izzó szemem csodát lát...

az ajkam ég, a két karom kitérom

— felém kacag és átölel a Párom! —

s felébredek. Hideg van... reszketek...

A szívem, mint egy súlyos, nagybeteg

nyöszörög bennem: édes Istenem...

a szerelmet én mért nem ismerem?...

és rügyek ragacos szaga. Tódor Annába karolt és elindultak. Az asszony nyugtalanul figyelt.

Tódor bizonytalan, tapogatózó léptekkel haladt, néha megbotlott és ijedten megállt.

— Bocsánat — mentegetődzött, — elgondolkoztam.

— Min töpreng, Tódor?

— Semmi különös. Furcsa álmaim vannak mostanában, azelőtt sohasem álmodtam. Egy házról álmodtam, a hegytetőn, egy mesebeli házról. Nevetséges, úgy-e? A hegy tetején áll, fenyők és ciprusok között, fehér homlokával a völgy felé tekint. Oszlopos tornáca van, mint annak a kúriának, ahol gyerekkoromban éltem, falum Zsalugáteres ablakai vannak és mögöttük az az almaszagú, tiszta csend, amit azóta sem találtam meg. Mintha vidéken lenne az ember, vagy azon is túl, egy hegy tetején, a felhők között. A ház körül fiatal fenyőerdő, távolabb vaskos, vad pászit. Nem érdekes? Rendszerint alkonyati időben álmodom a házról, amikor éppen nyugszik a nap és mögötte a szürke ég tele van szétolvadó, piros fényvel. Hát ilyen az én álombeli házam...

— Érdekes. Jó lenne megtalálni...

Tódor megállt és sóhajtott.

— Igen... Erre gondoltam magam is. Megtalálni és megszerezni. Nekünk...

— Nekünk?

— Így gondoltam, Anna. Azért is jöttünk erre, mert emlékszem, hogy egyszer, régen láttam erre egy hasonló házat. Nem emlékszem, pontosan, de láttam. Nem lett volna szabad? ... Miért nem válaszol?

Anna nem tudott válaszolni.

Kiléptek az erdőből és kicsiny tisztásra értek. Szemben a domb tetején egy kis ház állt. Fenyők és ciprusok őrizték omladozó falait, amelyek csaknem eltűntek a borostyán zöld és eres rengetegében. Távolabb harsány, fiatal erdő nyújtózott, tisztán és csillogóan az eső után, amely éppen átfutott a tájon, csak fénye és illata maradt. Eszre sem vették. A tisztásról nyilas tekintett a völgyre, amit hirtelen napsütés borított el. Szikrázó esti fény csurgott a dombok oldalán.

— A ház — suttogta Anna, — az álombeli ház...

Tódor vaksin pislogott körül.

— Hol van?

— Odaát. Nézzé, milyen szép volt, lassan egészen rombadőlt.

Tódor szeme a nyílás világos, fényes foltjára tapadt, ahol nem volt semmi. Lelekesen és bátran szembenézett az ürességgel, egészen más irányba, mint ahol az omladozó házacska állt, nunyorított, mintha méregetne valamit, aztán észre vette, hogy Anna dermedten figyeli őt és megérintette, hogy tévedett. A ház másról állt. Szomorú, udvarias mosollyal megcsóválta a fejét.

— Az ám! Csupa rom az egész. El-késtünk, Anna...

Viszontlátásra FŰSZEREK

A VANILIA, A FAHÉJ, A SZEGFÜSZEG ÉS MÁS FŰSZEREK REGÉNYES ÉLETRAJZA

Nemrég a konyhában rakosgattam. Nézegettem a fűszerdobozokat, melyeknek illatos kis lakói eltávoztak ugyan, de kétségtelen, hogy a béke szellői visszafujják őket. Hogy is ne fujnának, amikor a vanília, a fahéj, a szegfűszeg szerves részei táplálkozásunknak.

Igy volt-e ez vajjon mindég? Ily fontos tartozékát képezték-e a fűszerek mindég Európára táplálékának?

Szó sincs róla! Mi, akik természetesen tartjuk, mióta eszünköt bírjuk, hogy a tejberizshez vanília „jár”, a linzer süteményhez szegfűszeg, a mákóstortához fahéj, nem is képezzük, mily rövid multra tekintenek e fűszereket.

Persze csak Európában. Kelet emberméleket óta ismeri valamennyit. Európa népei azonban csak a nagy felfedezések ideje óta, csak három-négyszáz éve élvezik a fűszereket.

Ismételjük; Európa „népei”... Egyes kiváltságosak régebben ismerték őket, hisz a fűszerek beszivárogtak már abban az időben is, mikor e derék földrész lakóinak fogalmuk se volt arról, honnan is kerülnek ide tulajdonképpen. Csak annyit tudtak, hogy őszvérháton, teveháton hozzák őket fáradt karavánok s ravasz kereskedők „fekete-árúként” mérik oly drágán, hogy csak fejedelmek tudták megfizetni. De megfizették!

Mindezenközben a nép nevét se ismerte a fűszereknek. Csak mikor utnak indultak a nagy világotutazók, mikor haza tértek, akkor került Európába nagyobb-nemnyiségű fűszer.

FAHÉJ-ADÓ

Elsőnek a fahéj jelent meg, s páratlan örömet okozott. A fiatal cinnamombokor kérégből reszelt port azonban a régiek nem édességek fűszerezésére használták, mint mi, hanem húsok mártásába keverték, borukat ízesítették vele s gazdagították az orvosokat, akiket bőven el látott páciensekkel a túlzott mértékben élvezett fűszer.

Távol Ceylonban, a fahéj hazájában mosolyogtak ezen a mohóság. Kelet rég tudta, hogy csinján kell banni a fahéjjal. Sába királynője — az ókor legclegánsabb dámája — például nemcsak remekbekészült ruhákat, sarukat, fejdíszeket, nyakéket vitt poggyászában, mikor Salamon királyhoz utazott, nemcsak udvari fodrászaival, komornáival kísérte magát, hanem szakácsokkal is s köztük fűszer-specialistával, kinek kizárólagos feladata a fahéj adagolása volt.

Bizánc és Európa inycvnylága csak annyit tudott a fahéjról, hogy „Keletről” jön. De hogy ez a Kelet, hol kezdődött és hol végződött, arról nem volt fogalma senkinek.

Hogy a fahéj hazája Ceylon, csak akkor derült ki, mikor a világhírő portugálok megvetették lábukat a szigeten s onnan nagy mennyiségben hozták haza a cinnamon kérégt. A portugálokat követék a hollandusok, akik nem voltak kalandos felfedezők, hanem türelmes telepedők, praktikus kereskedők. Mint ilyenek átlátták, hogy a szigetnek nem a

földje mélyén rejlő smaragd a legnagyobb kincse, hanem a vadontermő cinnamon bokor kérége, melyből a fahéj készül.

Igen ám, de ezt a fahéjat learatni nem volt könnyű dolog, lévén a sziget belsejének minden egyes lakója kiváló célilövő s nyilvánlag hegye ismeretlen merkeket tartalmazó. Az európai fahéjgyűjtők első csoportja megtizedelten tért a part mentén horgonyzó hajóra. A makacs hollandusok azonban nem mondtak le egykönnyen zsákmányukról.

— Ha nem engeditek, hogy mi szedjük össze a fahéjat, majd összeszeditek ti — mondták s fejenként évi 28 kiló cimet adót vetettek ki a sziget minden egyes lakójára. Később, mikor kiderült, hogy a fahéj fontos szerepet játszik egyes gyógyszerek készítésénél is, a sziget új urai háromszázharom kilóra emelték a cimet adót. Rabszolgamunkára itélve e lehetetlen követeléssel a paradicsomi sziget boldog lakói.

HÁBORÚ

A SZEGFÜSZEG MIATT

Másik réglátott fűszerünk hazája a Molukki szigetecsoport földje. Itt terem a Cyophilus nevű fa, melynek virágai szolgáltatják a szegfűszeg.

Régi időkben ez volt a fűszerek fűszere. Nem csoda hát, hogy mikor Sir Francis Drake 1579-ben elsőnek kötött ki e szigeteken, szemé-szája elállt a csodálkozástól a bennszülött fejedelmek pompájának láttán.

Az angolokra mély hatást tett a szegfűszegből termelt gazdagság, csak az fájt nekik, egyetlen palántát se vihettek magukkal. Amint ilyesmit említettek, elborult az addig barátságos bennszülöttek tekintete. Sir Francis emberei érezték, ha nem akarnak a sziget lakóinak ételapján szerepelni, kerülni kell a kényes témát.

Alig távoztak azonban az angolok, kikötöttek a Molukki-szigeteken a portugálok. Meghódították a szigetecsoportot s fejvesztés terhe mellett tiltották a palánták kivételét. Ebből a rendeletről háború származott. Háború, melyről diszkrétan hallgat a történelem, lévén oka a Mauriclusz-szigeten horgonyzó franciák rablási szándéka.

Heves harc után sikerült a támadóknak palántákat rabolni. Boldogan vonultak el zsákmányukkal és megírták a szegfűszeg történetét.

Legyen szép! Legyen fiatal!

TARTSON VITA CIT SZÉPÍTŐKURÁT!

Vitacit arcpekolás

(arcfürdő-pép) egyedülálló különlegesség mitesszerek, tág pórusok, pattanásállam, szepők és májfoltok ellen. Készlet szépitőkúrához P 11.90

Vitacit bőrtápláló

(hormon-krém) elhárítja a ráncokat! Valóságos áldás a száraz, érzékeny arcnak és nyaknak. Kosmetikai minőség! Szépitőkúrához nagy tubus - rajzos masszázst-utasítással - P 10.76

Jobb vidéki szaküzletekben is kapható.

Budapestben csak nálunk: LORÁND KOSMETIKA, VI, Mussolinilér 3. Postán utánvétellel, „Szépitőkúra-Tanácsadó”-val küldjük.

VANILIA —

A TRÓPUSOK HAZARDJÁTEKA

A fűszerek legifjabbika a vanília s egyben legerősebbje is, lévén ő a virágok királynőjének az orchideának gyümölcse. Vagyis bizonyos orchidea-fajtának, amelyet a dél-amerikai Mexikó ellen kiküldött, Cortez katonái pillantottak meg először. Ők voltak az elsők, akik a vaniliát megízlelték bizonyos Choccolato nevű italban, melyben nagy örömet lelték a bennszülöttek.

A spanyolok hamarosan megállapították, hogy ami a fekete italnak páratlan illatot kölcsönöz, nem más, mint bizonyos orchidea hüvelyalakú gyümölcse, melyet meg kell szárítani, hogy illatozni kezdjen. Zöld állapotban nincs illata s íze maró, mint a kénsavé.

Az első vaniliát Cortez hadai hozták Európába, ahhoz azonban, hogy meg is honosítsák, nem volt már erejük a spanyoloknak. Fáradt nép voltak, hanyatlással elfoglalt náció, mely szívesen engedte át a vanília-tenyésztést más nemzeteknek; a franciáknak, a hollandusoknak, az angoloknak. Ezek nem is nyugodtak, míg gyarmataikon meg nem honosították. Ma legszorgalmasabban a déltengeri Society-szigeteken termelik, de csakis olyan ültetvényesek, akik kedvelik az izgalmat.

Mert a vaniliatermelés a trópusok szerencsejátéka. Nincs az a szakértő, aki meg tudná mondani, mitől függ a világ vanília-szükséglete, mennyi vanília-fagylaltot, csokoládét fognak fogyasztani a világ kiskorú.

Míg a gumifa-ültetvényes nagyjában sejtetheti az autógyártás statisztikájából, mennyi kaucsukra lesz szüksége, míg a kinin-termelő reménykedhetik jókora malária-járványban, mely a kinin-árakat felferi, a vanília-termelő számára nincs támaszpont, iránytű. E bolond növény statisztikája azt mutatja, hogy két évvel a háború kitörése előtt hetven frank volt az ára egy kiló zöld vaniliának, aminek következtében autót vásárolt a Society-szigetek legrongyosabb ültetvényese is, de egy év múlva eladta, vagy neki ment vele az első körakásnak, mert a vanília kilóját tizenöt frankért se tudta eladni.

Arról nem is beszélve, hogy a vaniliát adó orchidea-bokor a természet legkövetelődőbb gyermeke. Földjét nedves fonynyadó leveleknek kell takarni, mert orchidea létre csakis felozló növénykollégákból él. Indái oly gyengék, hogy letörnének, ha nem támasztanak meg őket a Burafoa megbízható vesszőivel. Maga a bokor oly degenerált, hogy képtelen utódokról gondoskodni. A vanília kihazasítására bennszülötteket fogad az ültetvényes. Finom fatűk segítségével ezek teszik át a virágot a termőre.

Mi, akik közönyösen helyeztük valaha a fűszerdobozba az illatos fekete fűszert, a vaniliát, nem is sejtettük, mennyi munka, gond, aggodalom kíséri ezt az orchidea-születést, amíg eljut hozzánk. Reméljük hamarosan viszontlátjuk őt és társait.

SZÍNHÁZI KRÓNIKA ELMONDJA PAPP JENŐ

A megcsalt asszonyok és a cserbenhagyott nők kitűnő útmutatást kapnak Tirso de Molina-tól, akit valójában Tellez Fray Gabrielnak hívtak, 1572-ben született Madridban és 1648-ban halt meg, mint a soriai kolostor commendatora. Mert szerzetes volt ez a termékeny spanyol író, a Nuestra Señora de la Merced-rend tagja s nagy tisztelője Lope de Vega-nak, a spanyol színpadi irodalom megteremtőjének, aki csekély 1800 színdarabot hagyott reánk. A tehetséges tanítvány, Tirso de Molina, mindössze háromszáz művel ajándékozta meg az utókort s ezek közül kétszázharminc elkallódott. A fennmaradt hetven munka legnagyobb részét (51 darabot) a madridi „Comedias” című gyűjtemény őrzi. Innen szokták kiadni egy-egy művét, főleg vígjátékait, ha ártalmatlan és örökké használható semmisséggel akarják elszóraztatni az igénytelenebb rétegeket. Drámai, esztétikai és irodalmi szempontból vajmi kevés súlya van a „Zöldnadrágos lovag”-nak, amelyet Lendvai István kitűnő és szellemes átdolgozásában a Nemzeti Színház tűzött műsorára, ellenben annál érdekesebb ez az egyszerű és régi vígjáték társadalmi, főleg pedig a szerelem harcászati szempontjából.

Lényegének és eseményeinek mottója ez a két sor lehetne:

*Nőt, ha egyszer szegyen ért,
Megfizet az mindenért.*

Nevezetesen arról van szó a darabban, hogy a Juana nevezetű vidéki, szép és hiszékeny szerelmes kisasszonyt vőlegénye, akinek egy dúsgazdag éjszakát már előlegnek is adott, faképnél hagyja Inez nevű gazdag madridi leányzóért. A hozományvadász és szoknyavadász vőlegényt, bizonyos Martin urat aztán Juana kisasszony megtanítja tisztességre. Nem sír, nem jajgatja tele

a világ fülét szerelmű csalódásával és szegényével, hanem saját fegyverével veri meg a csélcsp fickót. Lovagi ruhát ölt ő is és elmegy Madridba, befészkei magát versenytársa, a szép Inez kisasszony házába és hűtlen vőlegénye kezéről leüti a gazdag zsákmányt: elszereti tőle Inez kisasszonyt. Magába boldítja. Ez az első

válasza a vőlegény hitványságára. Eszesen és furfanggal befeketi hűtlen vőlegényét minden ismerős előtt, az orra elől veszi el pénzküldeményét, belehajszolja a háttérből párviadalokba, pletykákba, alantas kalandokba és saját nő szolgája útján rémmesékkal ijesztgeti, felébreszti sovánka lelkiismeretét, sőt kísértetjárással és túlvilági szellemek üldözésével is halálra rémiti. Elejtett mondataival megmérgezi azt a levegőt, amelyben hűtlen vőlegénye most él és ahol sikereket akar elérni. Mindez má is kiváló recept minden faképnélhagyott nő számára. Az erélyes Juana, aki egy percig se veszti el fejét, végül is térdre kényszeríti a szerelmi szélkakat, aki megtörve és bűnbánóan tér vissza hozzá.

Tegyük át ezt a visszaszerzési módszert a mai idők nyelvzetére, alkalmazzuk az elvi részt a modern viszonyokra és azt kell mondanunk, hogy ma is nagyon jól lehet használni. Sok a pernahajder ma is és megtáncoltatásukra külön tanácsot egyetlen szerkesztől üzenet se tudna adni. Kint az életben feltétlenül be is válik ez a radikális gyógy mód s csak örülni lehet a Nemzeti Színház gyakorlatias gondolkodásának, hogy ilyen szépen és hatásosan kioktatja az arra rászorulókat, hogy mit csináljanak a nők, ha hasonló bajba kerülnek. Egé-

szen más kérdés, hogy feladata-e ez a nemzet legelső színházának. És főképpen az a kérdés, hogy javára szolgál-e a színház tekintélyének, ha arra vállalkozik, hogy egy poros vígjátékkal elégtételt ki a tanácstalan szerelmesek ebbeli szűkségletét. Kegyeletből egyszer meg lehet kockáztatni ilyen kirándulást. Egyébként azonban nehezen lehet feledetni az igényesebb közönséggel, hogy a Tirso de Molina-darabban gyermeket területre tévedtünk. Tristán, a körmönfont szolgál, igen talpraesetten és a hölgyeknek hízelgve szavalja ugyan a darab végén:

*Bemutattuk, hogy a férfi
bármilyen büszke is szegény,
túl nem jár a nő eszén —*

— mindamellét a legnagyobb néző is elvárja, hogy a jó tanácsadás mellett és közben az író ne feledkezzen meg elemi kötelességéről, a jó drámáról, amely életben tartja az érdeklődést, fűti a feszültséget és nemesebb tartalmat ad a látszólag felszínes csetepatének is. Jelen esetben a kitűnő spanyol szerző pompás konyhareceptet ajánl a nőknek a mellőlük megugrott férfi visszatérítésére. Ahogy azonban ezt a receptet a színen gyakorlatilag bemutatja, az nem duzzad a drámai erőtől s inkább csak drámai kotyvalék, mint finom fésű.

Pedig a fordítás elsőrangú munka, a rendezést maga az igazgató végezte és a szereposztás is megfelelő, nem is beszélve Nagyajtay P. Tereź látványos jelmezbemutatóiról és Zala Cz. Vilmos mesehez stílizált madridi díszleteiről. A szívvel játszó szereplők is mindent elkövettek, hogy a szövevényes és langymeleg cselekményt kiemeljék a rokokó édeskés tea-zsúr színvonalából. A címszerepet alakító Szörényi Éva legyőzte összes me-

rev és hideg hajlamait, egyenesen meleg és mozgékony volt, sőt könnyed is. Verselése a kezdeti téves hangsúlyozás után egyre természetesebb lett. Mint ifjú, határozottan tetszett. Leányalom volt. Van azonban a színjátszásnak egy légiés része, a komédiázásnak egy láthatatlan könnye és mosolya, amely elengedhetetlen kelléke, sőt lényeges eleme az igényeseknek. Ezt szerze még meg. Ez a magasból világítja meg a színész arcát és lelkét, mélységet ad a játéknak és nyugtalanítja a nézőt, felszítva szívében a sóvárgást, hogy fenntartsa nélkül élvezze a játékok és a színész lenyűgöző ereje alá kerüljön. Maklári Zoltán, noha a szerző arra kárhoztatja, hogy ha kell, egyedül is hathatáson, sok természetességgel szolgálta a józsu komédiázást. Uray Tivadar nagyszerűen alkalmazta a jól kiszámított és éles mértéktartást. Az életkedv és önfeledtség elemei áradtak Olti Magda vidám lendületéből. Igen megfelelően illeszkedett a ráncbaszedhető lovag szerepébe Ungvári László. Tekintélyes spanyol grandot ábrázolt vitéz Garamszeghy Sándor és meg kell említeni Bornemissza Evát és Pataky Jenőt.

Zerélem
IRTA:
Fendrik
Ferenc

Nyurga lábát kényelmesen elnyújtotta s nyakig merült bele az öblös klubfotóbjé.

— Ami pedig a szakítást illeti, arra azt kell megjegyeznem, hogy soha olyan simán, mondhatnám poétikusan még nem szakítottam. Egy hangos szó nem esett köztünk, barátom. Én mondtam: Jó éjszakát, a hölgy mondta: Jó éjszakát — megszorítottam kesztyűs kis kezét és...

— Elváltak.

— Várj csak. Vegyük sorjában az eseményeket... Nevezük a hölgyet Évának. Érdekes, ez a név mindig különös varázsszal volt rám, eddig még ki nem derített okból. Valami rendkívüli, izgató egyéniséget láttam minden nőben, akinek Éva volt a neve.

— A feleséged is Éva — szoltam közbe.

— Minden Évának nagy esélye van nálam... Tehát úgy kezdődött a dolog, hogy lefestettem Évát. Akkor ugyanis még ecsettel akartam meghódítani a világot... Mondom, lefestettem, de a szeplok nélkül. A szeploket egyszerűen nem láttam. Mikor kérdőre vontak Éva barátnői, hogy hová tettem a szeploket, ekkor jöttem csak rá, hogy szerelmes vagyok Évába. Ha az ember nem veszi észre egy nő szeploket, holtbizonyos, hogy szerelmes belé. Ezt feljegyezheted, kérlek.

— Szóval: szerelmes voltam Évába, a nélkül, hogy tudomásom lett volna Éva érzelméről. Akár hiszed, akár nem, de nem mertem neki kirukkolni a vállomással. Érthetetlen zavar fogott el, ha közelembé jött és elpirultam, ha véletlenül összeakadt a szemünk. Szerelmes voltam a hangjába, senki még nem tudta olyan melegen, olyan színesen mondani a nevemet, hogy Gyurka, mint ő. Akkor vettem csak észre, hogy milyen szép nevem van. Aztán szerelmes voltam a kezébe, a hosszú, vékony ujjába, a gyűrűsujján abba a halvány kis szalagba, amelyet egy Zoltán nevezetű tűzérőhadnagy jeggyűrűje préselt oda, de szerencsére, még azelőtt viszszaem a parti, mielőtt beleszerettem volna Évába. És mit mondjak, külön szerelmes voltam még a bokájába, a derekába és a vállán egy rózsaszín anyagjegybe, amelyet a strandon láttam meg rajta, július huszonegyedikén, délután félhatkor. Szóval a lehető legnagyobb számár voltam, akkora, amekkorát csak akarsz.

— És okos nő volt, barátom. Szellemes és okos! És mindent tudott. Nem volt az az agyafúrt keresztretjévény, amelyet percek alatt meg ne fejtett volna. És rögtön tintával írta be a megfejtést, barátom. Olyan biztosra ment.

— El nem maradtam mellőle, követtem,

mint az árnyék; órákat vártam rá a fogorvosnál, két fogát tőmette és egy húzásra is rá akarta beszélni a fogorvos, de nem egyezett bele. Kísértem a strandra, a szabónőhöz, a fodrászhoz, a kozmetikushoz, a jósnőhöz. Vele fagyfallozlam, együtt néztük a leghílyebb filmeket és egymásután harszor „A nagyherceg szerelmét” a Nyári Színházban, mert Tihanyi Vilivel nem lehet betelni, mondta ő. Gyönyörű volt mindez, borzalmasan gyönyörű.

— És Évának még mindig nem mondtam meg, hogy szeretem és azt se tudtam, hogy ő mit érez irántam. Mindenesetre megtört. Elfogadta lovagi szolgálataimat, tangózott velem és engem választott partnerének a klub házi bridgeverse nyére. Csúnyán leégtünk, de ez nem tartozik ide.

— De végre egyszer mégis csak egymásra találtunk. Feltámadt bennem ugyan is egy pillanatra a legszebb férfierény, a bátorság és ez a pillanat elég volt a köztünk lévő viszony tisztázására.

— Egy francia tenorista enekelt a Vigadóban, ennek a nagyszóru tenoristának köszönhetem, kérék, azt a pillanatomat fellebbanásomat. Úgy volt, hogy ráadásnak a Carmenből a Virágáriját zengte a tenorista. Gyönyörű volt. Más jelölést nem tudok használni, mert nem sokkal többet értek a muzsikához, mint egy jegyszédő. Úgy képzeltem, mintha én állnék ott a pódiumon és a torkomból szállna, szállna az ének Éva felé. „Carmen, je t'aime”... „Éva, szeretlek”... Tűzelt az arcom és a kezemet valamilyen titokzatos, láthatatlan erő, amit a tenorista harsogott belém, odavitte Éva kezéhez. Megfogtam és megszorítottam. Ez volt az a pillanat. Éva ránnézett. Friss, kék szeme megrebbent és lehajtotta a fejét. Megértett. Fehér, puha ujjai viszszaeszorították a kezemet. Aztán a taxiban bátran, öntudatosan magamhoz vontam és megcsókoltam a száját.

Megtört a varázslat. Éva már nem volt több, nem volt más, mint azok a nők, akiket eddig szerettem... Nagyon szerettem Évát. A legszebb nyár volt életemben, amelyet vele töltöttem. Azt hiszem, mondhatom, hogy akkor hiánytalanul boldog voltam. És Éva is boldog volt.

— Boldog szerelmünk beleolvadt az őszbe is. De egyszer valami történt. Semmi. Mi történt, hogy beleszerettem Évába? Semmi. Ugyanaz történt most is. Semmi. De egyszer csak feljeddtem Éva orratővében két szeploket. Két parányi, szerény, kis szeploket. Akkoruk voltak csak, mint egy-egy gombostűfej. De hiába, megláttam őket. És ebből megértettem, hogy a szerelmem elröppent, elsuhant, mint a nyár.

— A Stefánián sétáltunk egy sápadt novemberi délután, mikor Éva egy előttünk andalgó szerelmespárra mutatott: „Ezek még szeretik egymást” — és friss, kék szeme becsületes nyíltsággal nézett a szemembe. „Mi talán már nem szeretjük egymást?” — kérdeztem. Kellemtlenül éreztem magam, de egyszer túl kell esni ezen is. Szépen, okosan, mindkettőnk megnyugvására szakítanunk kell. „Nem, Gyurka, mi már nem szeretjük egymást” — mondta egyszerűen. — „Maga is unatkozik, én is. Nagyon gyorsan szerettünk. Mások ekkora szerelemből évekig élnek.” Késő estig jártunk karonfogva és emlékeztünk. Meg-

állapítottuk, hogy azért is érdemes volt megismerkednünk, hogy ilyen szépen szakíthassunk. A szakításnak is van romantikája... Hazakisértem és meleg szívvel szorítottam meg a kapuban kesztyűs kis kezét. „Jó éjszakát” — mondtam. — „Jó éjszakát” — mondta és bement. Amint betette az ajtót, majdnem utána szoltam, mikor találkozunk... Rosszkedvűen mentem vacsorázni és valahogy folyton Évára kellett gondolnom. És húsz fillérrel több borraivalót adtam a kényereslálynak, mert olyan friss, kék szeme volt, mint Évának.

— Hetekig nem láttuk egymást. Úgy éreztem, mintha hiányoznék valami az életemből. Hogy mi, azt nem tudtam volna megmondani. Ha pedig valaki azt mondta volna, hogy Éva hiányzik, letagadtam volna... Sehogy se ment a fejembe, hogy Éva belenyugodott a szakításba. Hiúságonnak jólesett volna, ha rendez egy kiadós sirást, ott, a késő őszi alkonyba boruló Stefánián, vagy ha ír, vagy telefonál, hogy ezt nem éli túl, hogy nem tud nélkülcni élni. De nem tette egyiket sem. Mint-ha meghaltam volna a számára. Szerfölött bosszantott.

— Faludiek estélyén találkoztunk először a szakításunk óta. Mosolyogva jött felém, nyújtotta a kezét és a nagy, kék szeme meleget sugárzott rám, mintha semmi se történt volna. A vacsoránál egymás mellett ültünk és úgy éreztem, mintha tegnap is együtt lettünk volna és együtt holnap is együtt leszünk. Érdeklődtem egymás hogyléte felől, megtárgyaltuk a legújabb pletykákat, csak a mi saját ügyünkről nem szoltunk egy szót se.

— Végül is nem állhattam tovább, megkérdeztem, hogyan töltötte el az elmúlt heteket egyedül. „Ő, nem voltam egyedül” — mondta és magasra emelte kis, fitos orrát. — „A fiúkkal voltam... A két Barcza báróval, meg Somos Pistával. Igen mulatságos fiúk.” Nyeltem egyet: „Akkor nem is hiányoztam?” Titokzatosan mosolygott: „En talán hiányoztam magának?” — kérdezte. Az ördög vigye az önézetet. „Igen, hiányzott” — mondtam dühösen. Aztán felkértem tangóra.

— A tangó után leültünk egy pálmá alá a tükörben és megmondtam Évának, hogy nélküle fabatkát se ér az életem, legyen a feleségem. „Már akkor biztos voltam, hogy megkéri a kezemet, mikor szakítottunk” — mondta kedvesen, egy csepp gúnnyal a hangjában és diadalmasan ragyogott az orra tövében a két szeplo.

— És egy hét múlva feleségül vettem Évát.

INTERIEUR

Az asztalon karcsú, japáni váza,

Benn fehér őszi rózsák,

Zümmögve dúdol a vén kályha lángja,

Az antik óra csendesen ketyeg,

Halvány sugár dereng minden felett...

Az óra üt s utána zsongva, lágyan

Egy régi-régi dal cseng,

A rózsák összébúznak a pohárban

S míg a dal a néma csöndbe fúl,

Néhány szírom a terítőre hull...

THOMÉE JÓZSEF

Mössmer
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.

blúz,
fehérmű,
pongyola

A nő a világon mindenütt egyforma

mondja Megyery Ella

témával foglalkozó

Megyery Ella nő létere olyan érdekes újságírói karriert futott meg, amilyenhez hasonlót kontinensünkön alig ismerünk. A világljáró, politizáló, ezerféle újságíróról a köztudat általában férfinak képzei el. Talán Amerikában vannak ilyenfajta nők, akik a férfival való versenytutást a legkülönbözőbb pályákon is győzik lélekzettel. Megyery Ella beutazta a világot, Európa minden nagyvárosában többször is megfordult, sokszor járt Afrikában, sőt néhányszor Ázsiában is. Rómában évekig akkreditált újságíró volt, három háborút élt át: Franciánál a spanyolt, később a lengyelt és a nagy nyugati harcokat. Rengeteg cikkben és több érdekes könyvben számolt be élményeiről.

Most néhány hetet Pesten tölt. Budai otthona olyan meglepő, egyéni, furcsa és eredeti, hogy a látogató a nézelődéstől alig jut szóhoz. Megyery Ella világljáró utazásai során szedte össze remek bútorait, képeit, emlékeit. Minden országból hozott haza valamit. Ázsiai és afrikai jellegzetességeket, olasz Madonnák képeit, a vitrinbe görög ásatások kincseit. (Bevallása szerint ezeket egy hetvenéves görög archeológus csendes számára az eluuzsi ásatásoknál.) Az egyik falon a padlótól a mennyezetig berámázottan látjuk azokat a cikkeket, amelyek Megyery Elláról szólnak. A világ minden nyelvén írtak már róla, látunk itt lapp, ész és albán újságkivágást is. A másik falon Európa nagy embereinek dedikált arcképsorozata. Szóval, látnivaló akad itt bőven. És érdekes, a különféle holmik és stílusok sokféleségében harmonia is van, talán azért mert a tárgyakat mind tehetségesen válogatta össze. Mindenholnan azt hozta magával, ami a legjellegzetesebb.

— Ma is ennyit utazik? Ma amikor a hétköznapi földi halandó örül, ha eljut Balatonaligára? — kérdezzük tőle.

— Bizony ma is folyton jövök-megyek. A háború eddig nem gátolt ebben. A múlt évben Portugáliában, Spanyolországban és Svájcban jártam. Sokáig voltam Berlinben és Párizsban is. Alighanem karácsony előtt újra kimegyek Lisszabonba és készülő a Mussolini-kormány hivatalos székhelyére is.

— Hogyan utazik?

— A legtöbbszor repülőgépen. Amióta lehet, az utazásnak ezt a módját választom. A repülőgép kezdő korában kis olasz hidrolánon is utaztam, csónakról kellett ráugranom a lassító gépre. A tenger dobálta a gépet is, a csónakot is, én behunytam a szememet és ugrottam. Fantasztikus élmény a repülés. Az ember felszáll Berlinben és néhány óra múlva már Madridban van. A közbeeső idő és a közbeeső táj kiesik tudatunkból. A vonaton mindez egymásután következik és mire a kitűzött órhöz érkeznénk, már megszoktuk, hogy odamentünk. De utaztam én minden elképzelhető járművön. A Kanári szigetek csipkés batárjain, afrikai tevéen, öszvéren, a Vezuvon lovon, Észtorországban szánkón, Németországban hadi-motorbiciklin.

— Megkönnyíti-e vagy megnehezíti-e munkáját az, hogy nő?

Nevet:

— Erre sose gondolok. Sohasem élek vissza azzal, hogy nő vagyok. Ha ezt tenném, akkor sehol se vennék komolyan. A genfi Népszövetség én egy férfi-kollegám mindig méltatlankodott, amikor kitűnő összekötéseim révén minden jó témához odaférfköttem. »A rózsaszínkalapos konkurenciát nem tudjuk legyőzni!« — mondta. (Ugyanis akkoriban szép rózsaszín kalapom volt.) Kollegámnak nem volt igaza, már csak azért sem, mert véleményem szerint semmi konkurencia. Olykor azt érzett konkurenciát mel- igazán az ember — Hogyan

— Mindig nagyon vágyódtam azután, hogy világot lássak. Az újságírás arra jó, hogy közelebbről és alaposabban meg- nézzék mindent, mint ahogy a turisták. Jól tudtam nyelveket, németet, franciát, angolt és olaszt, ezért a lapok külföldi tudósítá- sokkal

biztak meg. De azért sohasem tudnék állan-

dóan külföldön élni. Jól esik néha egy-két hétre hazajönni. Mindennel jobban hiszek a honvágyban, amelynek megrendítő eseteit láttam utazásaim során. A fogalom magyar nevével jobbnak érzem a francia »mal du pays«-t, mert a honvágy nemcsak vágy, hanem fájdalom is.

Felüti fejét:

— Sajnálkozó szívvvel nézem azokat a magyaro- kat, akik külföldiével kö- nek házasságot. A házasa- g amúgy is elég nagy probléma, minek ezt még a különböző nemzetiség ellentétével fokozni és terhelni?

— Hol találkozott a legérdekesebb nőekkel? Azokkal, akik a legjobban különböznek tőlünk?

— Azt tapasztaltam, hogy a nő mindenütt egyforma. Mindegy, hogy modern európai ruha van-e rajta, vagy hindu sarih. A bennszülött nő csak kívülről látszik másnak, mint mi vagyunk. Ha a közelébe kerülünk, akkor látjuk, hogy ugyanazok a női problémák érdeklik, amelyek minket.

— Hogyan tudott a különféle országok életformáiba beleilleszkedni?

— Először is úgy, hogy mindenbe könnyen beleilleszkedem és rendkívül nagy az alkalmazkodó képességem. Külföldön mindenütt nagy szállókban lakom és ezeknek az élete a világon mindenütt egyforma. A különbség legfőképpen annyi, hogy nálunk fehér a kiszolgáló pincér arca és délen fekete. A szállókban sehol sem látni a helyi jellegzetességet. Kimentem az emberek közé és körül- néztem. Nem féltem attól, hogy Afrikában a beinszülöttek negyedében sétáljak.

— Semmitől sem fél?

— Nem. Fatalista vagyok. Eddig még hála Istennek minden bajt meg- úsztam. Jeruzsálemben egy jóképű arab idegenvezető legény felvitt valami torony tetejére és buzgó magyarázat közben, se szó se beszéd, meg akart csókolni. Nagyon csodálkozott, amikor felháborodásomban pofonutöttem. Nem akart 6 semmi rosszat, angol és amerikai hölgyeket vezetett mindig és azt hitte, hogy a csók most is bele van kalkulálva az órabéret. Ez volt eddig az egyetlen alkalom életemben, amikor férfit pofonutöttem.

— Hol ette a legérdekesebb ételeket?

— Mindig az illető ország »specialitásait« eszem. Mindent kipróbáltam és a legjobban az olasz kosztot szeretem. A keleti ételt, a birka- fagygyút, meg a birkát nem szeretem. Albániában ettem a legborzalmasabb ételt: kappant tejszínhabbal és mézzel. De ettem én már rettenetes tevévirslit is, amelyet a néger szakács vaspálcikára tűzve, szemem láttára sütött a szabad tűzön. Az albán hegyek között, ha a törzsfőnök szívesen látja a vendéget, birkát, öl, megsüti, levágja a fejt és hüvelykujjával kidöfi szemét. A látogatóknak vagyis nekem ezt is szemrebbenés nélkül kellett megennem. Sven Hedin, a nagy tibeti kutató magyarázta egyszer nekem Stockholmban, hogy a sokat utazó ember sikerének egyik legfőbb titka, hogy minden ételt meg tudjon enni. Sohasem mutassa azt, hogy valamilyen ételtől idegenkedik. Ez iránt kivált a primitív népek roppant érzékenyek.

— Nagy munkája mellett érdekli a háztartás is?

— A főzés nagyon érdekel. Remekül főzök és mindenhol tanultam valamit. Mindenütt nagy társadalmi életet élek, szeretem az embereket, örülök, ha sokan vannak körülöttem.

— Mi érdekli a legjobban?

— A politika. Azelőtt inkább az élet halvány színei és kisebb rezdülései érdekelték, de ma senki sem vonhatja ki magát a világ sorsának eseményeiből. Csodálkozok azon, hogy nő létemre politizálok? Nemrégiben a svéd parlamentben voltam, ahol rengeteg képviselőmöt láttam. A nő helyzete a közpályán nagyot emelkedett. A háború megerősítette minden téren a nő pozícióját.

Valamin gondolkodik, majd azt mondja:

— Nagy kár, hogy a mai fiatal újságíró-generáció előtt lezártultak a határok. Kivált a politikával foglalkozóknak rendkívül fontos, hogy az eseménnyeket a helyszínen ismerjék meg. Én személyesen ismerem csaknem minden nagy embert, aki ma a világ sorsát irányítja. Hogy ezek milyenek? Ezerszer hiúbbak, mint a nők!

— A nőknek mindig nagy problémája a csomagolás. Hirtelen és váratlan utazásai alkalmával hogyan oldja ezt meg?

— Ma rendkívül bonyolult minden utazás. Azért az előkészületeivel mindig sokat foglalkozom. De a női dolgokra sohasem érek rá. Már mozognak a repülőgép csavarjai, amikor én csomagolni kezdek. Kevés kofert vislek, mégis sok ruhát kell becsomagolnom. Kivált akkor, amikor semleges országba utazom, ahol most is, télen-nyáron este a hosszú estélyi ruha kötelező. És általában nem szeretek mindig ugyanabban a ruhában lenni. A ruhában érzem a fáradságot. Ha átöltözködöm, úgy érzem, mintha pihentem volna.

Megyery Ellával órákig és napokig beszélgethetnék egyhuzamban. Érdekes mondanivalói azt hiszem sohasem fogynak el. Annyi élményt és annyi emléket halmozott fel magában, hogy ha felosztaná ezeket: tíz embernek is bőségesen jutna belőle...

Irtta:
H. K. Resla

Az a másik!...

A választékos megjelenésű úr kinézet a vonat ablakán, tárcájából kivett egy cigarettát, szemügyre vette a szemben ülő vidéki bácsit, majd így szólt:

— Bocsásson meg, nincsen gyufám... ha lenne szives...?

A másik elővett egy doboz gyufát.
— Tessék... bizony unalmas az utazás, igaz?

— Köszönöm! — szólt az idegen és átvette az égő gyufaszálat. — Ön is Berlinbe utazik?

— Oda. Évszámra ülök a birtokomon, halálra dolgozom magamat és mitse látok a nagyvilágból... Így aztán örül az ember, ha kínálkozik egy csipetnyi változatlanság... Otthon hagyjuk a gondokat és a családot... Tetszik érteni?

— Tökéletesen! Ha megengedi, a nevem: von Aldringen!

— Az enyém meg Dizuneit, — felelte a testes úr és kezét nyújtotta.

— Nagy a birtoka? — kérdezte Aldringen udvariasan.

— Hát megjárja... Kétezer hold.
— A teremburáját!... Ez aztán hoz a konyhára!

— Az idén csak megjárta. Ezúttal helyes összeget vihettek a bankba... Ez is egyik oka utazásomnak.

— No, gratulálók! Tapasztalatból tudom, hogyan esik az embernek, amikor a hét sovány esztendő után hét kövér következik... De már itt is vagyunk!

A vonát bepöfögött a pályaudvarra.

Aldringen levett a poggyásztartó hálóból egy kis útításkát, elbúcsúzott és elhagyta a fülkét.

Dizuneit meglátott az ülésen egy vas-tag pénztárcát.

— Hm! — dörmögte. — Milyen könnyelmű! — kidugta fejét az ablakon és kiáltotta: — Aldringen úr! Halló!

De az idegen eltűnt.

Amikor szállóbeli szobájában magára maradt, Dizuneit úr hozzálátott az ottfelejtett pénztárca átvizsgálásához. Volt benne ötezer dollár bankjegyekben és a jobboldali rekeszben, néhány följegyzésen kívül egy finom papírra írott levél.

„Igen tisztelt uram!

Kedves sorai nagy örömhöz voltak. Ne higgye, hogy kalandra vágytam, amikor a hirdetésemet betettem az újságba, hanem a magány készített engem erre, egy nőt, akit az egész világ félreért.

Örülök, hogy ilyen hamar tud Berlinbe jönni. Megérkezésének napján várom Önt a Friedrich- és Leipzigerstrasse sarkán este háromnegyednyolc és nyolc óra közt.

Mia Legrand.“

Dizuneit vidáman vigyorgott.

Nagyszerű! Kaland — a javából!

Félőrával a jelzett idő előtt Dizuneit ott volt a kijelölt utcasarkon. Figyelte a hölgyeket és amikor nyolc előtt feltűnt egy igen csinos fiatal szőke hölve, aki kutató szemmel nézett körül, Dizuneit megszólította.

— Bocsánat... Talán Legrand kisasszonyhoz van szerencsém?

— Igen... — felelte a hölgy zavartan.
— Ön talán...?

— Úgy bizony... én vagyok az, — bólintott vigan Dizuneit.

— Von Aldringen úr, Insterburgból?

— Ha nem okozok önnek csalódást, — mondta Dizuneit és meghajolt.

— Csak én ne okozzak csalódást önnek! — mondta a hölgy és ragyogó szem-

mel mosolygott reá. — Tehát jókor kapta meg a levelemet...

Dizuneit elővette zsebéből a levelet:
— Erről van szó?

A hölgy felkacagott:
— Ezt! Igen, ezt...

— És most hová megyünk? — szerette volna tudni Dizuneit.

A fiatal hölgy aggódva nézett rá: — Én... igazán... nem tudom...

— Ha rám bizza a vezetést...?

Legrand kisasszony féltékeny bólintott és Dizuneit intett egy autónak.

Tizenegy óra tájban egy különszobában ültek, terített asztalnál, Dizuneit éppen fölemelte pezsgőspoharát, hogy barátságukra üritse, amikor felpattant az ajtó, belépett egy úr, visszatolta a pincért és rászólt Dizuneit úrra:
— Ön ma érkezett ide?

— Úgy van, — álmélkodott Dizuneit és meglepve felállt.

— És Landsbergből Berlinbe egy Aldringen nevű úr volt az útítársa?

— Úgy van... — dadogta Dizuneit.

— Akkor önt letartóztatni! — jelentette ki az idegen és megmutatta igazolójelvényét.

Mia rémülten felugrott.
— Letartóztatni... de... miért... — dadogta Dizuneit.

— Megtalálta a vonat fülkéjében von Aldringen úr pénztárcáját?

— De kérem, — szólt Mia izgatottan.

— Ön téved! Ez az úr Aldringen úr!

— Ne mondja! — gúnyolódott a detektív. — Es ezt ön elhiszi?... Azt ajánlanám önnek, kisasszony, ne avatkozzék hivatalos eljárásomba, mert kénytelen volnék önt is letartóztatni!

Mia reszketve húzódtott a szoba sarkába.

— Kövessen, — szólt rá a detektív Dizuneitra.

De értse meg, uram, — védekezett Dizuneit, — én nem akartam megtartani azt a tárcát... Azt hittem, hogy találkozik Aldringen úrral e hölgy társaságában, akivel légyottja volt...

— Mi az?! — szólt haragosan Mia. — Ez a csaló úgy mutatkozott be, hogy ő von Aldringen... és most azt állítja...

— Úgy vélem, hogy ezzel a rendőrség jó fogást csinált! — jegyezte meg a detektív és ráordított Dizuneitre: — Menjünk!

A vendégelő előtt gépkocsi állt.

A központi rendőrségre!

Dizuneit kétségbeesve húzódtott meg a kocsi egyik sarkában.

Végül így szólt halkan:
— Uram... átadom a pénztárcát, tessék... és hadd menjek innen!

— Tegye csak el a pénztárcát! — rivallt rá a detektív. — Majd elveszik magától.

— De kérem, — kunyorált Dizuneit, — hiszen azt mondhatja, hogy útközben találkozott velem, éppen amikor útban voltam a rendőrségre... nézze csak meg... a tartalmából nem hiányzik semmi!

— Adok önnek háromezer márkát... legyen belátással... Soha semmi bajom nem volt a rendőrséggel, családapá vagyok, ne tegyen szerencsétlenné.

A detektív mélységesen hallgatott.

— Adok önnek ötezer márkát!... Végre megszólalt a detektív:
— Hát adja ide...
Dizuneit föllelékezett.

— Tessék... itt a pénztárca és... itt az ötezer márká!...

A detektív zsebetette a bankókat, zseblámpája világánál átszámálta a tárcában levő dollárbankjegyeket, megállította a gépkocsit és kifizette a sofört.

— Na, végre, Fred! — szólt megkönnyebbülten Aldringen. — Minden rendben van?

— Hát hogye! — válaszolt Fred egykedvűen.

— Remeke! — kérkedett Aldringen, — Kitűnő fogás, mi?... Az én ötletem!...

— Úgyes volt, — vigyorgott az áldetektív. — És úgy vélem, nem is kell a pénztárcába igazi bankjegyeket tenni...
— De igen, ennek így kell lenni — jelentette ki erélyesen Aldringen. — Senki se tud megugrani a pénzzel, hiszen nyomon követjük. De hamis pénz esetén az ilyen hülye még rájön arra, hogy hamis és rohan a rendőrségre, becsületességével aztán kitekerheti a nyakunkat.

Mia vihogott. — Es mennyit sajtoltál ki belőle, Fred?

— Ötezer márkát!
— A kutyafáját!... Halálos félelemben is volt a pasi. Régen nem mulattam ilyen kitűnően. Hogy trémázott, hátha a felesége megtudja, hogy egy fiatal hölgyvel vacsorázott!

Aldringen fogta a pénztárcát és átszámálta a dollárokat.
— Sose számold, — jegyezte meg az áldetektív. — ...En megszámáltam.
Aldringen bólintott.
— Rendben van, ötezer dollár, — és amikor a bankjegyeket visszatenné a tárcájába, meglát egy papírt az egyik rekeszben. — Ez miféle cédula?
Fogta a papírlapot és felnyitotta.
„Igen tisztelt Kollégám!
Ezúttal nem a megfelelő került karmaitok közé. A nagylelkű ajándékért hálás köszönetet mond Flannagan.“
— Hát ez mit jelentens? — ordított fel Aldringen és előkapta a dollárokat; vizsgálta a bankjegyeket és tombolt: — Hamis valamennyi! A bitang a mi igazi bankóink helyébe hamisakat tett!
Fred felugrott.
— Ki... cse... ré!... te!... Lehetetlen!
— Ide az ötezer márkát! — rivallt rá Aldringen a rémülettől dermedt cimborára. Es amikor jól megnézte az öt ezrest, apróra tépte és dühében öklével nagyot ütött az asztalra. — Ez is hamis... Mind hamis!... Te hülye! Rá hagyta szedni magadat ettől a gazfickótól!
Mia felállt, gúnyos pillantást vetett a két férfirra és így szólt:
— Azt hiszem, becsapott ő mindkettőtök... Úgyesebb, mint ti vagytok. Jó éjt. Átme gyek ahhoz a másikhoz, ő a nekem való üzlettárs, érti a pénzcserélés módját!...

Vitacit szépfőköra az Ön házi kozmetikus
Ismeretünk jobb vidéki szaküzletekben
LORÁND KOZMETIKA, Bpest, Mussollni-tér 3

DSINY ÉRESEI HÁZASSÁGA

ÍRTA: Jásák Gyarmathy László

Az emberek ezreinek problémája az, hogy vajjon lehet-e a negyven-, ötvenévesek között megkötött házasság igazán boldog, kimeríthető-e az ilyen együttélés az élet érzelmi tartalmát, választ tud-e adni ilyen kapcsolat azokra a vágyakra és reményekre, amelyeket egy sokáig magányosan maradt ember egyedüllétének érzékeny csendjében kiszinezett magának? Erdemes-e és sikerülhet-e negyven-, ötvenéves fejjel vállalkozni arra, hogy az egész emberiségből kiválasszunk egyet, akinek ezentúl átadunk magunkból mindent? Sikerülhet-e ilyen korban is egyelőváltani két lelket!..

A közelmúltban az egyik napilapban cikkeikkel és hozzászólásokkal ankétot rendeztem a házasság egyik kényes kérdéséről: hogyan őrizheti meg a szépséget takító háztartási munkákban élő feleség az urát a hivatalban vele együtt dolgozó nők vonzásától? Erre a kérdésre még mindig érkeznek hozám levelek az az ezekből kibontakozó végső összegzést majd a *Magyar Nők Lapja* hasábjain is, mint e problémában legilletékesebb helyen, nyilvánosságra kívánom hozni. Ezúttal azonban arról szólok hogy e levelekkel együtt számos olyan levelet is kaptam, melyekben 35-40-45 éves, tehát középkorú lányok, sőt agglégények is szememre vetették: micsi foglalkozom ilyen házasságbeli féltékenységi részletproblémákkal, amikor fontosabb ügy ennél például annak kiderítése, hogy csinos, melegszívű, családra vagyó középkorú lányok és ugyan ilyen agglégények nem találnak egymásra. Nagyobb hivatást végezne, ha azt fűtegetné, — irták ezekben a levelekben — hogy üdvös-e, élvezhető-e a boldogsághoz az ilyen, s már nem mai csirke emberek házassága?

Talán mondanom se kell, hogy mindennél nehezebb és felelősségteljesebb lenne erre a kérdésre végleges választ és mintegy az érdekelték számára egészséges és általános felbuztatást adni. Ehelyett inkább előadok egy éppen idevágó kis történetet, mely sokak számára talán válaszul is szolgálhat.

*

Egy aprótermetű angol hölgyről kell beszélnem, akit magam is személyesen ismertem, mikor jóva a háború előtt Magyarországon járt barátónőjénél. Ma már — amint legutóbb kerülő úton érkezett leveléből kitűnt — Dél-Amerikában él. Azért Dél-Amerikában, mert a háború előtt már világméretű ellenkezésben élt az angol kormánygal, ami, úgy látszik, a háború óta egészen a kiöltözésig kiélekedett Dsinyben. De talán ennél is érdekesebb, hogy Dsiny néni, aki Pestn már negyvenéves volt, azóta nem él már egyedül...

Emlékszem, mikor megismertem it'eni barátónőjénél, milyen magányos volt még Finom színgyapjából magakötött és rendkívül izésteles, túlszínes holnikat viselt. Negyvenéves volt, gazdag és magányos.

Az angolok rejtélyesen és kitűnően tudnak örökölni; Dsiny, ez az elhagyott hajadon is örökölt, fon'ban. Honnan és mennyit, ezt nem lehet tudni, mert az angoloknál az öröklés olyan szemérmes, családi ügy, annyira nem illik beszélni róla, mint például Franciaországban egy sikkasztó nagybácsiról. Mindenesetre Dsiny vásárolt belőle Mallorca narancsligetét szigetén egy zölddel befuttatott kis földszintes házat. Amellett mindig úton volt, Ranchiper vagy Alaska felé, társasutazó hajón, másodosztályon és félmenün, mert Dsiny

néni, bár arra szüksége nem volt, passzionátusan spórolt. Szerette a társasutazást, mikor a fedélzet nyugszékeibe elszórtan hevernek az utasok, akik nem tudnak egymásról semmi bizonyosat. Dsiny néni gyakorlatlan utazott, valami finom mohósággal és élményeit féltékenyen magába zárta, mert mikor másfél hónap után visszaérkezett, egy szót se szőtt, hogy valahol látott volna valakit.

It'eni barátóihoz piros viaszos vászonnal behúzott bőröndökkel érkezett, levendulavíz-szagú, egy rettenő lilarózsás pulloverben. A pályaudvaron kicsi kezével sorban mindenkit sebesen megérintett és hideg madárhangján armozdulat nélkül, hosszan nevetett. Vakió fehér, da nem ritka haját tömördek apró frufurba bodorította, amelyek járás közben repkedtek a feje körül, mialatt éleskés szemével szuggesztíven nézett az emberre. Csúf, jószágos és fürge jelenség volt, volt benne valami meszeszerűség. Barátói dsin-nek hívták, mert Dsiny a neve.

Barátónője villájában az emeleti szobát kapta, amelyet lassankint magyáros álnépművészeti holmikkal rakott meg; a legváratlanabb helyeken fokokok és pánthikás kulacsok lógtak a mennyezetről. Ágya mellett egy polcos állványra útikalauzokat és kiadós, vastag angol detektivregényt helyezett. E regény miatt állítólag álmában gyakran sikoltozott. Délben a paprikáscsirke mellett hűvösen ült, megbocsájtán mosolygott és nem evett, mert az ő negyvenéves gyomrát már nem tudta meghódítani a csodálatos, ezerízű magyar konyha. Titokban mind többször főzött magának elriasztó ételket. Lunchenek mindenféle elriasztó uborkaszósszal és alkonnyatkor, dinerre, kivájt egy nagy paradicsomot, parizerszeletet tett bele, az üreget kitöltötte narancsgerezdekkkel és az egészet lassú tűzön párolta. Végül érzelmes ujjakkal cikkekre vágta, mint a tortát... Egyszer Budán fekete kölyökmacsát ta lát. Hazavitte szobájába, Violetnek nevezte, felszalagozta és aprókékosan gondozta. Sokat mulatunk az eseten. Mert élt a házban, az egyik öregúr tulajdonként egy vadszemes színű nagy, bitang kandur, Bogdán, amely mindenről tudott. Megvárta, míg az érzelmes angol hölgy szobájában a nevelés a kívánt stádiumba jut, azután egy éjjel elragadta Violettet.

Dsiny néni reggel üveghangon sírt, majd keserűen sétálni ment és esernyője segítségével összeverekedett egy kocsissal, aki túlterheléssel akarta lovat felhajtani a Várba.

Mire emlékszem még?... Egyszer beszélt a »pinsterekéről«, az angol öreg-hajadonokról és mondta, hogy ő is tagja az aggszűz-szövetség »dandár-ainak. Sokáig beszél erről, ájtatosan és valami éllel is, mintha a brit aggszűzek őriznek már egyedül az élet erkölcsi tartalmát.

Különös teremtés volt. Még a sürfű békében barátónője irt neki, hogy felkeresné mallorcani otthonában. Dsiny már egy hajóról válaszolt, hogy északsarki truppuzásra indult, de azért: »feltétlenül köss ki Mallorcaban, ott van a kulcs az ajtó előtt a szőnyeg alatt, a tejesnek mond meg, ki vagy és egy hónap múlva odajövök.

Aztán nem-okára újra irt, hogy férj-

őrnagyhoz. Megírta azt is, hogy ezt az embert azért nyugalmaszták, mert Indiában nem hajította végre a bennszülöttekkel szemben az angol kolonizációs programmal azzal a ridegséggel, ahogy azt Londonban előírták. Dsinynek ebben a levelében valami megdöbbsent, csendes, elérékenyedett boldogság szólalt meg, mint egy Grieg-zongoraszólam, amely kiszüremlik a beöszült oktőberi kertre.

Az őrnagy hatvanhat éves, ő negyvenhárom. Az öregúr betegesen feküdt egy klinikán, meleg szív közelségére vágyott és ezt újsághirdetésbe írta. Dsiny felkereste és ápolta. Mire felgyógyult, már barátok voltak. Ekkor történt, hogy egy kiránduláson a magányos őrnagy hű kutája tőba fűt. Az öregúr búskomorra vált, majd kijelentette, hogy az imádot spanyelt egyedül csak Dsiny pótolhatja számára, amit Dsiny teljesen megértett. »Mert a látszólag humoros mondat mélyen egy szív »zomjas, nagy árvasága volt« — írta Dsiny — »s ezt komolyan kellett vennem«.

*

Azt lehetne gondolni, hogy ez az egész házasság két naiv ember inkább humoros vállalkozása volt. A lelkek hiedelme ebben az öregkorban megforrószó szarretben és összetartozásban vajjon valóra válhat-e?

Eloszlatja az eziránti kétséget Dsinynek most, a háború át barátónőjéhez érkezett újabb levele. Ebben írja, hogy házasságuk immár az évek próbáit is kiálta. »Boldográ tettük egymást, s adhat-e két ember ennél többet egymásnak?« — szól a levél egy részén.

Mi lehet a titkuk? Talán egyszerűen rájöttek arra, hogy a szerkeimből végül mindig úgyis az marad meg — a jobbik esetben! — aminél ők kezdték a házasságukat: a gyengéd szeretet, az egymást-gondozás, egy csendes kis szobában szelid beszélgetésben való vállalása a másik életének.

Munkabiro!

Fájdalmát, rossz hangulatát gyorsan megszünteti a

Pyramidon

TABLETTA BAYER

TOKIÓI hétköznapiak

vasbeton óvóhelyet építsenek. Nemcsak a járókelők, hanem a környékbeli házak lakói is itt találhatnak majd védelmet, tekintve, hogy az ösdi nyegyed primitív kis faházainak nincs pin-céje. A vasból és kőből épült modern bérpaloták annál tökéletesebb óvóhe-lyekkel rendelkeznek! Egyikbe-másik-ba még a telefon is bevezették a házibüffét, tea-főzőgépet szereltek fel. A tizennyolcemeletes »Nippon« című napilap palotájának az óvóhelyén külön szerkesztőségi szobát rendeztek be, hogy riadó alatt is csinálhassák a lapot.

*

Az utolsó évben Japánban is fel-tűnően megdrágult az élet. A ruházati

cikkek ötszörösükre, az ennivaló tiz-szeresére emelkedett. Csak egy ma-radt továbbra is olcsó: a lakás. A házi-urak egyetlen yennel sem emelheték a labkért, sőt a bevonultak hozzátar-tozóinak engedelményt kellett adniok. Meglehetően olcsók a házbérek, egy két-szobás lakás, bambuszfalakkal és celo-fánablakkal egy évre alig kerül többé, mint nálunk egy hónapra. A cement-falú, hideg-melegvizet bérházakban is feltűnően olcsók a lakások és ami fő, könnyen megszerezhetők. A lapok apróhirdetési rovata kiadó lakásokkal van tele. Albérlet nincs, helyette penziószerű közös hálsóterem, ahol bambuszfüggönnyel választják el a matrac-ágyakat. Az egyedülálló embe-rek ilyen helyen laknak s ha akarnak, itt is étkezhetnek a gyékényasztalos kö-zös ebédlőben.

Legnépszerűbb eledel a »sumuoki«, azaz rizses hús és a legolcsóbb a hal. Nagy fadézsákban árulják a pirosszajú süllőket a halpiacon, s a vendéglőkben sokszor az egész menü ebből áll. Hal-leves, tejben főtt halikra, halfej rizzsel

vagy borsóval. Mert burgonya helyett a borsót használják köretnek.

*

Tokióban a régi élénkséggel zajlik az élet. Este, a korai elsötétítés elle-nére is hangosak az utcák a fapapu-csok kopogásától. A japán ember na-gyon szereti az utcát, óraszámra el-gyönyörködik a virágpiacon illatos pom-pájában, vagy leül a parkba napi munkája után és csak késő este tér haza. A katonákat nagy tisztelettel és szeretettel veszik körül, vadidegenek fogják karon és beinvitalják a legköze-llebbi teaházba. Mert itt nem espres-sónak hívják a félvilágítású, gyöngy-függönyös kis bárokat, hanem tea-házak. Természetesen, a régi géskák helyett, egyenruhába öltözött, udva-rius alkalmazottak szolgálják ki a ven-deégeket s viselkedésük még akkor is tiszteletet parancsolna, ha nem horda-nák a kis arany-piros jelvényt, amely azt mutatja, hogy ezenkívül még hadi-üzemben is dolgoznak... Általában a nők hetven százalékáa heroikus munkát végez. Nemcsak a független nők, ha-nem a sokgyermekes családnyak is beosztást kértek valamelyik hadi-üzembe s ha máskor nincs idejük, hát éjszaka dolgoznak. Gyakori eset, hogy a délelőtti irodában dolgozó kisasszo-nyok, ebéd után egy hadiüzembe siet-nek... A japán férfi nyoleven száza-léka katona. Még azok az öregek és fiatalok is önként jelentkeztek, akikre már nem, vagy még nem vonatkozott a köteles katonai korhatár. Természe-tes tehát, hogy a férfiak helyét a nők töltik be, irodákban, gyárakban, auto-busz- és villamosjáratokon, orvosi ren-delőkben és laboratóriumokban egy-aránt. Sőt most, a finn lották példájára frontszolgálatra is jelentkeztek. A gésa-kor elmúlt, az »atorasi-oma« az új és felszabadult japán nő, éppen úgy átérzi az idők szavát, mint a férfiak és ha kell, örömmel áldozza életét ha-zájáért és rajongva szeretettel szent császáráért...

KÖRÖS IVAN

Azért adtuk a fenti címet, mert To-kiónak s általában egész Japánnak más arca van a hétköznapiakon és más a hagyományos ünnepeken. Ilyenkor mindenki leveti munkaruháját és úgy a nők, mint a férfiak nemzeti vi-seletbe öltöznek. Még a karonülő fé-nyesszemű csöppsegeket is bő és ró-zsás kimonóba bujtatják, amelyből csak a fejük látszik ki. A gyermekeket egy-formán öltöztetik, a kislányokat csak a széles obi különbözőzeti meg a fiuk-tól. A nők és férfiak viselete között sincs túlnagy különbség, éppen csak annyi, hogy a férfiak bő és hosszú se-lyemkabátjuk alatt nadrágot viselnek. Most, mióta háború van, nem tartanak meg minden népünnepet, csak a cse-resznyeivirágét és a fiúk napját. Ja-pánban ez a kettő a legősibb és legna-gyobb ünnep, már napokkal előbb készülnek rá az emberek s kicsitől nagyig lázas izgalommal várják a nagy napot. A cseresznyeivirág ünnepe olyan, mint nálunk a Szent István-nap, vi-dékről is rengetegen érkeznek Tokióba, ki vonaton, ki egyszerűi ösvérkordén. Azok, akiknek már nem jut a város-ba: szállás, kint táboroznak a Ka-meido-templom udvarán és szabad tűzhelyen sütnék-főznek. A nagy napon külön villamosjáratot indítanak a mu-kidsimái cseresznyefasorba és az ösz-szes napilapok kiküldik tudósítóikat, hogy beszámoljanak a nagy esemény-ről. Mert színes és érdekes népünne-pől a cseresznyeivirág-ünnepe, kira-kodóvással, szabadtéri előadással és mutatványossátrakkal tarkítva. Régeb-ben, a »Gésa-korszakban« a legszebb gésát sorsolták ki, az idén áramvonalas autót kapott a szerencsés nyertes...

*

A hétköznapiakat egyetlen szó jel-lemzi: a munka! A gyárak éjjel-nappal üzemben állnak, a főterek reklámlobo-góin, nap mint nap ott virít a japán-betűs felszólítás: jelentkezéssel ebben és ebben a gyárban! A kyotói nyomorék-telepet is átszervezték, a vakok és bé-nák nem fapapucst gyártanak, hanem hadianyagot. Az utcákon sem ténfereg-nek már koldusok, csavargók. Karhata-lommal szedték össze őket és elszállí-tották hadimunkára. Elérk ütemben folyik az utcák átrendezése és a túl-sűrűn beépített nyegyedek ritkítása. A Miyamajo-térén egész sor régi faházat bontottak le, hogy helyettük modern

LOLA MONTEZ. A NŐK MAGASISKOLÁJA

II. A FÉRFI GVENGE OLDALA

Megigértém kedves olvasóinknak, hogy legközelebb közölni fogom Lola Montez híres naplójából azt a részt is, melyben a világhírű táncosnő a férjfogó vacsorákról mondja el véleményét. Erről a kérdésről Lola Montez a következőket mondja:

— Egy kedves öregurat, Montanz tábornok barátomat kérdeztem meg, mondaná-e élete legszebb, legmaradandóbb emlékeit, — miután akkor az volt a mániám, hogy emberek ismerősök szép emlékeit gyűjtögettem. A tábornok mosolygott, gondolkodott, végül ezt mondta: Bizonyára sok szép emlékem van, de ha válogatás nélkül akarok idezni: legmaradandóbb emlékem ma is az a fácsulnó, melyet ezelőtt hatvan évvel ettem egy szépasszony asztalánál. Tizennyolc éves voltam akkor, már nem emlékszem a szépasszony nevére sem, az arca is csak homályosan él az emlékemben, de az a fácska, amit vörösborból készítet mártással találtak, feledhetetlen marad.

Mi nők, ezt sohasem tudjuk megérteni. Nem mondom, enni mi is szeretünk, de nincs a világon olyan asszony, aki az evést mindenek fölé, mindenek elé helyezze. Erre csak férfi képes. Mi az oka ennek? Egyszerű biológiai kérdés, azt hiszem. A férfi, az asszonnyal szemben energiatöbbletet jelent, erőtöbbletet, amihez több kalória szükséges. Tény, hogy a férfiak, ha élvezetből van szó, ezt elsősorban a gyomrukon keresztül keresik. Mikor egy férj azt mondja, hogy az ő feleségének nincs párja a földkerekségen, ezt nem azért mondja, mert a felesége hűségesen megcsókolja mindennap háromszor, hanem azért, mert ez az asszony — okos nő. Miért okos? Mivel? Zenél, fest vagy talán politizál? Nem ezért. Hanem, mert odarakja az ura tányérjára a legjobb falatokat, ismeri férje gyöngye oldalát az étkezéssel kapcsolatban s ezt a »gyöngye oldalt« kenegeti vajjal, csirkemecumbal s nem feledkezik meg soha arról a »magasztos« hivatásról és tevékenységről. El is nyeri fázadósza jutalmát. Az ilyen asszony az »imádott nő« s az ilyen feleség az, akit soha el nem hagyunk, akikhez a férj mindig hű és hódoló marad. Az olyan feleséget, aki urának a gyomrára keresztül udvarol, a szeretetnek és ragaszkodásnak melege fonja körül, az ilyen feleség az, aki pótolhatatlan, akit mindig szeretnek. Ha az asszony a saját tányérjáról egy izes falatot csempész az ura tányérjára, ne gondoljuk, hogy ez csak egy olyan egyszerű művelet volt. Figyeljük meg a hatást. Férjurnak mosolygva tekint fel ránk, szemében lázas fény lobban, egész lelkével hálás még akkor is, ha udvariasságból vissza akarja tenni az izes falatot.

Különösen fontos ez az új asszonykák számára: ne feledjék el, hogy a férfinék két szíve van s egyik a gyomrában fészkel. Lássuk most már, hogy állunk az udvarlókkkal, a férjfogó vacsorákkal.

Tartsuk szemelött: lehetőleg olyan újval udvaroltassunk, akinek külső formája a jó étvágyra vall. Legjobb példányok, a kissé molettak, vállasak, erősek, lomhájárásúak. Az ideges külső: sápadtság, soványosság, a hajlott hát, az örökké mozgó »ádamcsutkás nyak«, az elálló-füllu ifjú ember: rossz férjtípus, izgazga, finnyás.

Válogatások az étkezésben azok az ifjak, akiknek nőies, túlfinom kezük, ujjai

vannak, kézcuklóik feltűnően kiállanak és beesett szemük. Finnyás férjek lesznek azokból az ifjakból, akik valamivel mindig babrálnak, ültükben sűrűn változtatják lábuk elhelyezését: hol a jobb, hol a bal térdükre rakják, az asztalon dobolnak, túlzottan előzékenyek, könnyen ugranak kabátot feladni, gyufát gyújtani, egyszerőval a »szalonfigurák«.

Jó étvágyú férjelöltek azok, akiknek ujjai nem hajolnak hátra, hanem kissé inkább úgy állanak, mint a saskarmok. Továbbá: akiknek negyvennégyen felül van a cipőszámuk s általában a feltűnően feketeszeműek. Ruházkodás után itélve, előnyösebbek azok a típusok, akik általában véve hanyagok.

A legtovább leány dicsekszik azzal, ha udvarlójára »jó izlésű«. Nem is gondolja, hogy ezek a jóízűsüek, milyen rossz férfitípusok. Mindent az izlésükön keresztül néznek, ez pedig nem mindig jó. Istenadta udvarlótípus az, aki hahotázva nevet, ezzel megtehető a maradék makarómit is.

Hogyan hódítat a lány a férfi második szívének?

Ha az udvarlót vacsorára invitáljuk, ne igyekezzünk túlságosan elegánsan teríteni, — ez mindig gyanús. Ha személyét túlzottan »alátámasztják« túl pedáns a teríték s a mama nem feledkezik meg bejelenteni, hogy ezt vagy azt a tésztát a »kislány« sütötte, a fiú nyomban gyanút fog. Korrektül viselkedik, »vasaltane«, amilyen a szalvetta, de pillanatok alatt magábanviszja a gyantút, hogy őt most »fogni« akarják s belülről elmosolyodik. Ne dicsegrje a mama a kislányát, egyetlen szóval se, ez a legjobb. Ése ne mondja: »kináld édeském a Ferit«, mert ez a Feri nem a mama dicseréten keresztül szereti meg a kislányt, hanem azon az úton, melyet nem kívülről s főképp nem áltátszónan egyengednek a számára. A modern fiatal leányok általában rossz modorúak. Ezek közt a legrosszabb modorúak azok, akik — tudja Isten honnan vették ezt a badarságot — mindenképpen fiúknak akarnak látszani, fiús

modort vesznek fel: vállrandítással felegetnek a mamának, papának, jasszallíróknek vesznek fel, a fiúk modorából azt, amit a »komsiz kölykök« szottak. Elfeleedik, hogy a mellettük ülő ifjú a leányosságát áhítja, a nődeált keresi benne, abban, ahogy beszél, ahogy eszik, ahogy kacag, lélekdzik. Az úgynevezett »szendeséget« se vigyék túlzásba, mert ez unalmas és áttetsző. Legyenek az asztalnál természetesk, közvetlenek, komolyak, kissé »fenségesek«. Ha felállnak az asztaltól, hogy kinézzenek a konyhába, ne tegyék meg az utat tánclelésben, ne kapkodjanak, ne szelleskedjenek, hanem legyen a járásuk tempós, büszke, öntudatos s ha bejő az új fogás, ne ujongjanak fel, ne »rikkantsanak«, hanem — legfeljebb — egy biztató nézéssel kinálják »Ferit«, hogy fogjon hozzá, hogy vegyen. Csak később kinálják kissé »radikálisabban«, ekkor már tehetnek is a tányérjára, de előbb ne kérdezzék, »mit szeret«, hanem tegyék oda a legjobb falatot s ezt is diszkrétan, hangsúly nélkül, mintha magától terjedő volna.

A legnagyobb hatásuk a meghívásnélküli vacsoráknak van. Nem mondom, otthon meglehet, sőt meg is kell előre beszélni ezeket a »véletlenségeket«, de a vacsora úgy jöjjön, hogy a fiú ne sejtse. Csak éppen felkísérteti vele magát a leány, egy kis diskurzusra s már jó is a »teletfala«. S ezen ne mosolyogjon, hiszen ez »természetes«.

S ha az ilyen meglepő vacsorák sűrűn ismétlődnek, higgye el minden leány, udvarló új egyszerűságon azon veszi magát észre, hogy már maga is megfőtt, megsült, benne van a szőszben, nyakig.

Ennek lélektani okai vannak, éppen mint annak, hogy amikor a galambász új galambot vásárol, otthon kenérmagnál elmetti, hogy a galambot odakösdé új otthonához. A kendermagon tartott galamb visszajő, éppen úgy, mint ahogy »Ferinék« is az lesz minden vágya, hogy ott maradjon annak az »edese« otthonnak büvőkörében, melyben a királynő a kisléány.

Nagy Dántel

IGAZ ÖRÖM

egy öröklakás az újjáépülő

Palatonaliga

Budapesthez legközelebb lévő páratlan fekvésű modern baltoni üdülőhelyen. Legszébb nyaralás, kedves otthon, értékálló vagyon, komoly jövedelem!

Eladási iroda: Budapest, IV. Váci-utca 36. Klotild palota. T. 183-256, 186-505

DIVAT

1

2

3. Fekete, selyem színházi ruha, fehér, dúsan ráncolt muszlin elővel

DIVAT

A

4. Barna, szövetke-
bát, tűzött vattabé-
léssel, nerutánszató
prémmeel és muffal

B

5. Drapp, hávirót-
tes-szövet
tűm, övvel, kékróka-
gallérral

3

Salamon Erzsébet
művészeti ruhái, Varga
István szalonjában készül-
tek, IV. Városház-utca 14
Kalapok:
Frank Irmától, IV. Váci-u. 22

4

C

Holzer divatház,
IV. Váci-utca 24. modelljel
Kalapok:
Frank Irmától, IV. Váci-u. 22

6. Fekete, egyenes
szabású, lapos prém-
mel bélelt kabát,
platinaróka gallérral

D

Kossuthbarnó vő-
rökabél, és gal-
lériával, alatta
szürke, lombosított,
sötét ráncolt sző-
vetszőknya, sötét
borsosított blúzzal,
sötét anfilop övvel

a télikabátok és kis estélyiruhák frontjáról

Furcsán kezd kialakulni az ideai divat, a nagy szörmekínálat ellenére, aminek az ára iránt csak azért nem tanácsos érdeklődni, mert a lemondás büstöt hangulata bizonyosan elrontaná még azt a kevés, féltve őrzött kedvünket is, amire pedig igen nagy szükségünk van. Ad-dig tehát ne is érdeklődünk, amíg össze nem takarékoskodunk a dupláját annak, amit az ősz elején szántunk rá, akkor nem fog sem meglespedés, sem csalódás érni. Különben az az impresszió, hogy a szörmet kezdik hölgyeink negligálni. Ugy kell neki, miért olyan szerénytelen, hogy már utól se lehet érni.

Az estélyiruhák változatlanul uralkodó fekete színe mellett a színes selymeknek is szerep jutott, még pedig jelentős és korlátlan. Itt is érvényesül a takarékosági és átalakítási lehetőség sokféle változata. Például a divatképeink között az I. számmal jelölt világos és sötét-barna selyemből készült. Az alj világosabból, a derék sötétebből, japán szabású könyökön alul elő ujjakkal, alja ráncolt, derékán széles barna bársony öv. Bármilyen színű összeállításban elkészíthetjük régi ruhánkat e modell szerint, ha a meglévő aljhoz felszerezést veszünk.

Színházi ruha fekete selyemből, dúsan ráncolt fehér muszlin előrészrel. Síma alj, síma derék, síma ujj a legféltetőbb rajta, ami vonzóvá, kedvesé, tetszőssé teszi mindenki számára, aki egyszerűségeben keresi a szépet. Ugyanaz a remek átalakítási lehetőség, mint az előbbi ruhánál, azzal az előnyösebb különbséggel, hogy csak fél méternyi fehér anyagra van szükségünk, hogy a kissé megunt fekete selymruhákat rendkívül előnyösen felfrissítsük vele. Ne mulasszuk el kihasználni az ilyen kitűnő lehetőséget, ami nem kerül sokba és elhitethetjük magunkkal, hogy új ruhát kapunk érte.

Divatszínű avanszállt az őszi lembzsinű velour szövet. Belőle készülnek a divatos, bőven szabott kabátok, tűzőtt vattabéléssel, kékróká gal-lérral. (A kékróká nem kötelező, szép a közön-séges vörösróká is, maradjunk e mellett! Nem is olyan közönséges az ára!)

A téliközönség egyre kedveltebb. Előnye, hogy blúzsal, puloverrel jobban kihasználható és ma ez a legfontosabb szempont. Szívesen vesszük hődfátást és szívesen hódolunk meg előtte. Mindig is kedveltük, de jött a bunda-konjunktura és a kosztüm kiszorult a téli gar-derobból, meg kellett elégedjék a tavasz és ősz pár hónapig tartó uralkodásával. Igaz vi-zont, hogy besurrant, majdnem észrevétlenül, a nyári ruhakollekciók közé és amit veszett a bunda hődfátása révén, azt behozta a nyári ravaszkodásával. »Ha nem kelletttem tére, nem menekülhetek előlem a nyáron« — gon-dolta — és neki lett igazra. Azóta nagyobb úr, három évszaktot foglalt le és a negyediket is lépésről-lépésre foglalja vissza, mint egy me-rész hadvezér. A 4. számmal jelzett fekete gya-pjűszövet téliközönség, széles, ráncolt, há-rom gombos övvel, höröcsög prémnel az ujjak-on és a galléron, ez nagyon illik a feketéhez. A kabát vonala síma, hossza változatlanul csipőn alul ér, a szoknya mérsékeltlen glonkis.

Fiatal hölgyeknek mindig előnyös az ilyen diszkrét, síma, kevés prémezű kabát, mint amilyen az A. alatti modell. Nem is tudnánk ennél előnyösebbet ajánlani, ami a fiataliságot nem szorítja háttérbe, hanem hangsúlyozottan aláhúzza. Tűzőtt vattabéléssel van bélelve s a prém rajta nercutánzat, ugyanebből készül a muff is.

A székelyföldi háziszőtteknek, amellét hogy minden tekintetben felvehetik a versenyt másfajta szövetekkel, jó tulajdonságuk, hogy puhák, melegtartók, színiük, különösen a drapp és szürke árnyalatok szépek, kabátoknak és kosztümöknek nem is kivánhatunk jobbat. Ilyen kitűnő háziszőttestől készült a B. alatti téliközönség, remek szabású a bő kabát, a szemborítással bővíthető alj. A derékön öv, saját anyagból készült csattal, kékróká gallérral. Prémnel bélelt, egyenes szabású fekete téli-kabát, platinaróká gallérral. Lásd C-vel jelölve. Rendkívül népszerű ez a fazon, a divatnak mindenkor tudomásul kell vennie, hogy a síma és egyszerű vonalak legyőzhetetlenek. Csak vele és nem ellene versenyezhetnek.

Vörösróká szörmével bélelt rozsdabarna szö-ve-t télikabát, síma, bő szabású, gallérja azonos a béles szörméjével. A ruha alatta a kabát szí-nével azonos színű, csak árnyalatban világó-sabb a ráncolt szoknya és sötétebb a blúz anyaga. Sárgászöld széles antilon öv élénkíti a ruhát. — Ezzel nem is fejeztük a téli divat újdonságairól hireinket legközelebb tíz nap múlva újból jelentkezünk.

(b. e.)

Szépességápolás

Hogyan válasszuk meg szépítőszereinket?

II.

A zsíros arcbőrre sem közömbös, hogy milyen szépítőszereket használunk. A zsíros természetű arcbőr ugyan edzettebb, mint a száraz, de itt is gyakran találkozunk egyéni érzékenységgel bizonyos szere-kek iránt. Így a kén, a zsíros, pattanásos arcbőr bevált gyógyszere is oka lehet bőrgyulladásoknak. Egyes arcbőr nem tűri a kén-t, sem püderet, rázókeverék formájá-ban se és elővigyázatlan használata kelle-metlenséget okozhat. Ugyanígy zuvart okozhat a kénés shampion használata is.

A gyógyszeres krémek, arcvizek hasz-nálatával legyünk igen óvatosak, mert az erősebb hatású orvosságot tartalmazó krém vagy arcvíz sokak számára meghozza ugyan az eredményt, de rosszul alkalmaz-va, ellenkező hatású lehet.

A szárítóhatású szépítőszerek mellett szükség van a bőrt puhán tartó félzsíros krémre. A kiválasztásánál járjunk el gond-dal, mert a rosszul választott krém mitesz-szerek okozhat és elrontja a többi szerek jó hatását. A különböző napolajok meggon-dolatlan használata is okozója lehet a bőr rendellenességeinek. Zsíros arcbőrnel fontos naponta egyszer vagy kétszer meleg víz-zel való mosakodás. A szappan megválasztásánál is vegyük figyelembe az arcbőr ér-zékenységét. Kénés és más gyógyszert tar-talmazó szappanokat nem minden zsíros természetű arcbőr visel el.

A porruzs zsíros arcbőrnek sem megfe-lelő szépítőszér. Inkább krémruzszt használ-junk és szárító püdereket. Ha az arcbőr nem érzékeny a kén iránt, úgy kénpüder állandó használata sokat javít a zsíros, pat-tanásos arcbőrön.

Zsíros arcbőrnek egyik legjobban bevált szépítőszere a napfény és ezt pótolja a kvarc-kezelés. Különösen zsíros, pattanásos arcbőrnel érhetünk el szép eredményt ren-dszeres kvarckúrával. Ezt azonban mindig ellenőrzés mellett végezzük.

KOZMETIKAI ÜZENET

„Ibolyka“. Lábszárról a szörzalákat vég-legesen elektromos úton távolítjuk el. Ha most elkezd, nyáron már vígan strandol-hat.

„Menyasszony“. Zsíros fejbőrre hajmul-tiót használjon.

„Tél“. Fagyásokat kvarckezeléssel és fagykenőccsel kurálunk ki. Tanácsos volna még a hidegebb idők beállta előtt kvarckúrát tartania.

A siker titka

RENYI SZÉPESÁPOLÁS

FÖLDESNÉ „JUNÓ“

kozmetikai intézetében

IV., KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM

Vitaminos szépítőszerek. Végleges szörte-lenítés. Díjtalan tanácsadás, levél útján is

APRÓ HÁZI GONDOK

Kedves Asszonytársnóm, — bizonyára gondol-tál arra, hogy milyen jó lenne egy kis házi orvosságos-szekrényed, mert ugye, az élet ekképeizhetetlen balesetek nélkül? Külön-ben ott, ahol egy, két, sőt három gyermek is van, ritka az a nap, hogy ne kelljen valami a gyógyszerertárból. Nagyon jó az, amikor minden kéznél van, ami az első segélynyújtáshoz szükséges és nem kell akkor szaladgálni, ami-kor a baj már megtörtént. Leírom, hogyan van felszerelve az én orvosságos-szekrényéim és eszerint szerzed be te is a szükséges dolgokat. JÓDTINKTURA, a fertőtlenítész, csepegtető üvegen tartom, mert így nem szárad ki idő előtt.

ALKOHOL (90 fokos) a seb környékének megtisztításához.

SEB-BENZIN, a seb lemosásához. BÓRVIZ, borogatásokhoz. A vattát sohasem érintem az üveghez, hanem csepegtető ötöm-rá a folyadékot.

STERILVATTA, a seb környékének lemosá-sához, valamint kötözéséhez.

STERILGÉZ, a sérülések bekötözéséhez. A géz kibontásánál egy csipeszt veszek segítségül és nem fogom meg a kezemmel, mert az soha-sem eléggé steril.

LEUKOPLASZT, a kötések rögzítésére, vagy olyan sérülések leragasztására, mely sérüléseket övni kell a nedvességtől.

VASZONCSIK, a lehorzolt gyermektérdek bekötözésére.

OLLÓ, CSIPESZ, TŰ. Az olló a beszakadt körmök, valamint a géz és leukoplaszt levá-gására szükséges. A csipeszrel a szükséges mennyiségű vattát húzom ki. A tű a köröm alá szaladt szálka kisegítésére szolgál, erre a célra a csipesz is alkalmas. Az ollót, csipeszt és tűt használat előtt mindig kifőzöm, hogy steril legyen.

ANGICID vagy HYPEROL, toroköblögetéshez. ASZPIRIN, fejfájás ellen, KOMBINÁLT POR, fájdalomcsillapító.

MAGNEZIUM, SZCZDABIKARBONA, gyomor-égés ellen.

EUCARBON, az emésztés elősegítéséhez. RICINUS, gyomorrontásnál, DARMOL vagy más hashajtó székrekedésnél.

OLAJ és VAZELIN, égési sebekhez. AMMONIAK (szalmiákszesz), ájulás ellen.

KAMILLATEA, gyulladásoz öblögetésekhez. HÖMÉRŐ, ORVOSI OSTYA, SEBHINTŐ-POR, TOROKRUHA.

KESZTYŰUJJJAK (őcska kesztyűről levágva) sérült ujjak bekötözéséhez.

Ezek csak fillérekre kerülő apróságok, de ha szükség esetén kéznél vannak, minden pénzt megérnek, mert az idejében történő segélynyuj-tás egyenlő a baj elhárításával.

Az orvosságos-szekrényéket vagy esetleg a dobozt, amiben az orvosságokat tartjuk, tegyük lezárt szekrénybe, hogy avatatlan kezek ne férközhessenek hozzá. A receptre kapott orvó-ságokat, különösen ha azok romlandók, ne tartogassuk az idők végtelenségéig, hanem ha befeljük a kúrát, dobjuk el a megmaradt or-vosságot.

*

A kenőcsös tégelyeket, ha már kiürültek, ne dobjuk el, hanem mossuk ki, mert az üres orvosságos üvegekkel együtt mindig eladhatjuk a gyógyszerertárakban.

*

A recepteket gondosan őrizzük meg és írjuk rá a recept borítékjára, hogy milyen betegség ellen rendelt az orvos, mert visszatérő meg-betegedéseknél hasznát vehetjük.

EZ LETT BELÖLUNK...

Ex lett belőlünk: kétkedés... Megszakadt mondat, szép, fehér, Hangsúlya nincsen, nincs színe És pontatlanul véget ér...

Ex lett belőlünk: tévedés... Zavart bocsánat, tétova... A száj mormolja csendesen, A tekintet nem néz oda...

Ex lett belőlünk: ébredés... Súlyos tanúság: nincs tovább... S vonagló kínnal issza szánk A feledés hús színborát...

KOROMPAY VIOLA

A kabát

Az a dolog, amit most elmondok, sok évvel eze'ott történt velem a Budapest-Kolozsvár vonalon. Eppen hazautaztam Pestről Kolozsvárra, a nyári szabadságom után.

Ha jól emlékszem, reggel hét óra körül indult a vonat. Pontosan kiut voltam a pályaudvaron, beraktam a holmimat egy második osztályú fülkébe, azzal már nemem is reggelizni az étkezőkocsiba.

Szándékosan nem reggeliztem odhaza. Spóroltam a reggelivel a vonatra. Azzal is múlik az idő. Mit csináljon az ember reggel héttől este nyolcig, bezárva abba a mozgó kettelre?

Szóval mindenképpen húzám az időt. A pincérrel is összebarkáztam, de Cegléd táján végül mégis elfogyott minden ürügyem, hogy ot'maradhassak az étkezőben.

Fizettem. Mentem vissza a fülkémbé. A kupé üres volt, amikor fölraktam a kofferjeimet a poggyászhálóba. De amíg reggeliztem, kaptam egy utitársat.

Az utitársam középkori úriember volt. Pedáns külsejű férfi. Amikor beléptem, udvariasan köszöntem neki. De az utitársam rám sem nézett, csak biccentett a fejével egy rövidet.

Nem haragudtam meg, mert o'vasolt. Gondoltam, majd csak leleszi a könyvvel. Báméé. Eszrevesz. Lassanként összebarkáztunk. Megálltam, rémesen szeretek ismerkedni és beszélgetni a vonaton. Én nem tortozom azok közé a gögös magánástermészek közé, akik huszonnégy órát is végigutaznak úgy, hogy szájukat sem nyitják ki. Nekem társaság kell a vonalon, barátság. Egy nyújas idegen, aki két állomás között elmondja az élettörténelét és akinek én is elmesélhetem a bajaimat.

Nagyon meglepettem, hogy magamra vonjam az olvasó utitárs figyelmét. Nagyon érdekes lehetett a könyv, olyan görcsösen olvasta, hogy nem emelte fel belőle a szemét, csinálhattam, amit akartam.

Most már meg voltam sértve egy k'rsít. »Hát olvass! Vigyen el az ördög a könyvvel együtt!« — gondoltam bosszúsan.

Behűzódtam a sarokba és unalmamban lippelgetni kezdtem, hogy miféle szerzet lehet a társam?

A nodrágján a bug, meg a bajusza orra mutatott, hogy talán a megjénél szolgál, a cvikkerje miatt tanárnak képzeltem. De a csontgombos zöld lödénkabátja, amely mellelte lógott a poggyászháló kampóján, olyan volt, hogy attól könnyen lehetett volna valami gazdász vagy birtokosféle ember.

Nagyon szabályos »összesímmelt« ember ez, gondoltam lemondóan. Ez abba a száraz fajlába tartozik, aki nem áll szóba ismeretlenül felebarátjával.

Szóval, hát nem az én emberem. Mit kinlódjam vele? Néztam az ablakon az elfutó tájat.

Megérkezünk Szolnokra.

De az én utitársam itt is csak olvasott. Mintha elb'v'ölte volna a könyv. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor az indulást jelző sípfúvást végighasított a fülkén és a vonat zökkenve megindult.

Láttam az arcán, hogy megijedt. Nyilvánvaló, itt kell neki leszállni, majd tovább velle a gögös a könyve miatt.

De most aztán kapkodott, mint a bolond. A fejébe nyomta a ka'apját, lekapta a taskáját a hátából, rohant ki a Perronra, ugrott le a vonat magas lépcsőjén, hogy a cvikker majd leesett az orráról.

*

Hát nem ot'felejtette a szerencsétlen a nagy sietésben a kabátját?!

Ami azt illeti, neheztettem erre az emberre. Beszélgetni sem akart, még csak nem is köszönt. De azért pillanatig sem tartott a kárörömöm, hogy: na, most megkaphatnád, amit érdemelsz! Egy másodperc alatt ráb'redtem kultúremberi kölé'ességeimre.

Leakasztottam a kabátot, kihajoltam vele az ablakon. Az én emberem messzi járt. Meg sem hallotta volna, ha utánakiáltok.

Mit csinálhattam volna? Ledobtam a kabátot egy vasutasnak, aki éppen ott hal'adi el a mozgó ablak alatt!

— Hal'ó! Ezt a kabátot ot'felejtette az az úr! Az, ott ni! A vasúti elkapta a kabátot és szaladni kezdett. Még látiam, hogy ut'éri utitársamat.

Aztán fordult egyet a sin. Eltűnt a szemem elől a szolnoki pályaudvar.

Megelégedetlen gnyújtottam rá egy cigarettóra. Nem nagy dolgot csináltam. Mégis adtam magamnak kölé'ességtudásból egy jó pontot. Végre, ha nem várt gyorsan az eszem, ez a Pichler-kalapos ember elveszthette volna a kabátját! Ki bízik abban, hogy visszakapja valaha a holmiját, amit ot'hagzott a kupéban?

Hát amint éppen így merengek az emberi egymsáruatlanság dolgain, egyszerre csak elmegy egy sötét árnyék kint a Perronon, a fülkém előtt. Elmegy, visszajön. Megáll. Nyugtalanul benéz. Végre is bejön a kupéba az árnyék, amely köze'ről rettentő izmos emberre változott. Mérges, verejtékes homlokú férfivá, a fején ugyanolyan Pichler kalappal, amilyen a másik utitársamé volt.

Még nem történt semmi. A százhúszkilos ember még meg sem mukkant. De nekem az ösztönöm mégis megsúgta, hogy itt valami baj lesz.

Az új utitárs körülnézett, aztán ingerültségből és reménykedésből kevert hangon kérdezte:

— Ugyan, kérem, nem méltóztatott látni itt a kampón egy zöld lödénkabátot?

Megnémultam. Az első pillanat gyanúja valóra vált. Nyilvánvaló, hogy én pusztá »európaiságból« ennek a jóembernek a kabátját dobaltam ki.

Tudom, hogy be kellett volna vallanom nyiltan, mi történt. De annyi év után beismerem, hogy nem volt merszem hozzája. Néztam a megkabátalanított embernek a kezét. Akkorra öklei voltak, mint egy cipő. Ha én elmondom ennek, hogy mit csináltam a kabátjával, nekemesik és kitépheti a fülelmet, mielőtt megígérném, hogy megtérite a kárát.

Hallgattam, szégyenkeztem. Mégis csak azt mondtam, amit a gyávaság diktált:

— Nem láttam semmiféle kabátot. Nem is láháltam, mert kint ültem az étkezőkocsiban!

A dika nagy ember hátraltotta az üstökén a kalapot, megf'örülte izzádt homlokát. És ieült akkora súllyal, hogy belenyekent a kupé.

Elkeseredve mondtam: — Hiszen én is ott voltam, kérem! Hogy az Isten verje meg ezeket a vasúti to'rajokat.

És együtt szapultuk az emberi erkölcsöket egészen Nagyváradig, ahol az én áldozatom kiszállt és a veszedelem elosztott a fejem fölött.

Még csak azt szeretném elmondani, hogy akármilyen barát, közös vagyok, nem esett jól a beszélgetés az áldozatommal. Valami folyton bosszantott. Szinte haragudtam rá, ahogy kesergett. Mert nem szoktak szeretni azokat az embereket, akiknek valami rosszat tétlünk. H. S.

Mint minden évben, ezidén is diva a szőrme. Nem hiába ragaszkodnak a nők a különböző prémekhez, amelyek annyira dekoratívak és oly előnyössé teszik minden nő megjelenését. Egy valami van, ami a legnemesebb szőrmenél is jobban vonzza a tekintetet: az arcból hamvas fiatalos és megragadó úde szépsége! Ezt a megkapó szépséget, ezt a minden nő számára nélkülözhetetlen és gyakran sorsdöntő tonzerót adja Önnek, Asszonyom, a Hormocith B. krém!

Ne mondjon le Ön sem azokról az előnyökről, amelyeket a szépség biztosít az életben, tegye azt, amit a színpadok sztárjai, az előkelő társaságok körülrajongott szépségei és ezren és ezren tesznek... használjon Ön is Hormocith B. krémet!

Ez a kiváló krém új anyagot vont be a szépségápolás szolgálatába, biológikus úton hat, már néhány nap alatt megszünteti az arcból szárazságát, megakadályozza az időelőti ráncok kelekésését, szinte új életet lehel a fáradt vonásokba és ezáltal éveket fiatalítja az arcot. Asszonyom, a Hormocith-krém más... más, mint amit eddig használt!!!

Legyen Ön is szép! A szépségnek nincs kora! Hígyje el, érdemes Hormocith B. krémet használni!!! — Beszerezhető szaküzletekben. Egy tubus 8.83, takaréktubus 15.38. Magyarországi főraktár: Dr. Blitz Drogéria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

A tét nagy, Asszonyom, hiszen az Ön szépségéről, fiataloságáról, boldogságáról van szó, ne kísérletezzék tehát. Használja Ön is mindig a legjobbbat. — használjon Ön is mindig Hormocith B. krémet. Hatása biztos, gyors és egyedülálló!

BARÁTH ZSUZSANNA

REGÉNY ♥ IRTA: GYOMAY GYÖRGY 12 folytatás *

— András, hát maga így is tud beszélni? Miért nem mondta ezeket nekem már első nap, mikor nálunk jött? Miért hallgatózott? Miért kukáskodott mindig?

— Azért, mert tudtam, hogy azt a másikat pártolod.

— Száradt volna el a kezem, mikor megöleltem.

— Ezt azért mondd, mert gyűlölöd.

— Nem gyűlölöm, undorodok tőle — kiáltotta a lány. — Ha arra gondolok, hogy utánam az édesanyámat ölelgeti, csókolgatja és annak is azokat hazudja a fülébe, amiket nekem, akkor pedig szeretném késsel lehasogatni magamról a bőrt. Szeretném levágni a számat, amelyik csókolta. Szeretném baltával levágni a két karom, amiért öleltem azt a nyomorult utolsót.

Tovább indultak. Eszre sem vették, kiértek a köves útra. Itt már jobban haladhattak, mint a sárban. Az országút eprefái meztelen ágaikkal hadonásztak feléjük. Az útszéli fehér kővek pedig úgy nevettek rájuk, mint az ismerős arcok.

— Nemsokára otthon leszünk már — biztatta András a lányt és megfogta a kezét.

— Itt már egymás mellett is ballaghatunk.

Elgondolkozva lépkedtek tovább a csendesen álmódó tanyák közt kacskaringózó országúton. Úgy érezték mindketten, hogy nehéz álomból ébredtek, sötét barlangból értek ki a világosságra és most haladnak egymás felé boldogságkiváló reményekkel. — Ferencet ne emlegessük többet. Se anyádat — morogta egyszerű, sokára András.

Mintha már rég eltemette volna őket emlékei legaljára, Zsuzsanna nagyot nevetett.

— Tölem éljenek, míg a világ!

Lassan elmúlt az első óra. A kakasok a tanyákban éjfélt kukorékoltak. Elérkeztek a második óra lassú percei is. S a két fiatal egymás kezét szorongatva lépkedett a kormos éjszakában. András néha megállt. Rágyujtott. Aztán siettek tovább.

— Mit szól majd ugyan az édesanyja, ha meglát kettőnket? — aggodalmaskodott egyszerű a lány.

— O választok ki téged nekem. Hát csak nem gondolt, hogy rossz szemet vet rád — nevetett András s beleuntatott a tintáké messzeségbe. — Míngyárt otthon vagyunk. Az ott a mi tanyánk.

Nem tett helye fertályóra, két kutya rohant nagy csaholással eléjük. De mikor megismerték gazdájukat, még Zsuzsannát is körülgyűrűltak boldog örömlükben.

— Látod, rózsám, ezek is milyen szívesen fogadnak — vezette András a lányt a tanya felé s bezörgött a sötét ablakon. — Keljen fel, édesanyám, vendéget hoztam!

Köblös Andrásné az urával aludt a nyoszolyán, a kisházban, mikor a zörgés felriaszította. Először felült. Egy pillanatig figyelt.

— Te vagy az, András fiam? — kérdezte aztán csendesen.

— Én vagyok, édes — felelte András és újra kocogni kezdett az üvegen.

Az öregasszony felkelt. Öltöznie nem igen kellett, mert a tanyai asszonyokon éjjel is van vastag szoknya. Így csak egy

kendőt kapott magára. S már nyitotta is az ajtót.

— Ki ez a lány? — szaladt ki a száján a meglepetéstől a szó, mikor a vendéget meglátta.

— Baráth Zsuzsanna — mondta András s előretolta a lányt.

Az öregasszony besietett a szobába. Levette a lámpát a tartó drótról. Leccsavarta az üvegét. Vigyázva meggyújtotta. Megvárta, míg a láng redesen ég és megfelelő világítás van a szobában. Akkor odaállt a lámpával a vendég elé. Köriből nézte, hogy valóságosan ő az. S mikor megállapította, hogy a késő éjszakai látogató valóban Baráth Zsuzsanna, nagyot sikított:

— Szentséges Isten! Honnan kerülisz ide ilyenkor, te lány?

— A tánciskolából! — mondta átjatosan András.

— Honnan? — törölgette a szeméből az álmot az öregasszony.

— A tánciskolából — mondta még hangosabban András s a másik ágyhoz ment, ahol az édesapja riadozott az nagy szóbeszédre. — Keljen fel, édesapám, itt a menyé!

— Melyik tehén szabadult el? — ugrott fel az öreg a félméter vastag dunna alól ijedten. S mikor meglátta a vendéget, ő is rácsodálkozott. — Hát ez kicsoda?

— Ifjú Köblös Andrásné. A kend menyé — nevetett a legény s odatolta a lányt az apja elé.

Az öregasszony csak nézte a lányt és nem tudta, mit szóljon vagy mit tegyen. Állt egy helyben. Húzogatta magán a nagykendőt. S azt hitte, álmodik. Mert az nem lehet valóság, hogy éjfélt után egy lány csak úgy besétáljon egy legénygel a tanyába. Arra már volt történelem, hogy kiraboltak egy tanyát, az is meglehetsült, hogy felgyújtották az istállót. Az is megesejt, hogy valamelyik asszony éjnek idején megszökött az urától. De arra még nem volt példa száz esztendő óta környetlen körül az összes határban, hogy egy menyasszonynak való éjjel beállítson az anyósához.

— Hány óra? — nézte az öreg Köblös az órát. S ő is azon tűnődött, miért verték ki a szeméből legjobb álmát?

— Úlj le, kedves — tolt egy széket András Zsuzsanna elé, mikor látta, hogy az édesanyja mukkanni sem tud a csodálkozástól. S ő kezdte el a szót. — Hát édesanyám, lesz-e helye éjszakára Zsuzsannának?

— Lesz hát, hogyne lenne a lelkennek — nézett nagyot az asszony s kiváncsian lesett a fiára is, a lányra is. — Dehát azt mondjátok meg legalább, milyen szél fújt benneteket ilyenkor ide?

— Majd kiderül még az is — nevetett András. — Mondtam már, hogy a tánciskolából jövünk. Azt is mondtam már, hogy ez a lány Baráth János lánya, Zsuzsanna.

— Ismerem, Isten éltesse a lelmem — ült le az öregasszony egy székre és kíváncsian várta, mi következik még.

Az öreg Köblös András kihúzta a párna alól a pipáját, meg a dohányzacskót. Rágyujtott. Úgy lesett a füst mögül, nagy hunyorgással a beszélőkre.

— Eljöttem hazulról, nem megyek többet haza — tört ki egyszerre a keserves srás a lányból és az asztalra borult.

Az öregek értetlenül néztek. Mi a baj?

— Elzavart édesanyád? — aggodalmaskodott Köblösné.

— Magamtól jöttem.

— Az anyja nem is tudja, hogy itt van — kezdett neki a magyarázatnak a legény. — Úgy jöttünk el, hogy nem is tudja.

— No, de miért jöttetek el? Csináltak valamit?

— Semmit.

— Megszöktetek?

— Szökött a fene. Nem szöktünk mink, csak jöttünk redesen — morogta a legény s az asztalra vágott. — Idehallgassanak. Elmondom előlről az egész ipart, ahogy volt. Így aztán majd megértik.

Halljuk.

— Hát szóval az úgy volt, — fohászott neki András — hogy én az este elmentem Zsuzsannához.

— Ezt tudjuk.

— Onnan az anyja elküldött bennünket a tánciskolába, hogy mulassunk. El is mentünk.

— Ezt is értjük — morogták az öregek. — Osztan ahogy ott mulatunk, egyszerű csak beállít Zsuzsannának az édesanyja, a szeretőjét, aki el akarja venni.

— Ez is világos dolgot.

— Osztan nekifogtak mulatni. De csudára. Erre aztán átjött a szomszédból Baráth István bácsi. Oszt nekiesett, hogy mit fertelenkedik itt a fiatalágok közt.

— Igaza volt.

— Erre aztán a Zsuzsanna édesanyja kikiabálta, hogy ő nem fertelenkedik, mert ő a völgyégyével úgy táncol, ahogy akar. Oszt kimondta, hogy az a fiatal, aki vele van, az a völgyégye.

— Oszt ti ezért jöttetek ide? — húzta fel a szemöldökét mérgesen Köblösné.

— Azért jöttünk el, mert én többet haza nem mehetek — kezdte most el Zsuzsanna a sort.

— Miért?

— Azért, mert az a legény ezelőtt neki udvarolt. Az az a bizonyos Beszteri Ferenc, akivel verekedtünk is Zsuzsannáért. Oszt most az a Zsuzsanna anyját veszi el.

— A gyalyázatos szemtelen, még mit nem tesz — gyulladt fel a világosság egyszerre Köblösné koponyájában s odahúzódtott a sirdogáló lány mellé. Simogatni kezdte a haját, az arcát. — Még hogy neked udvarolt, aztán meg anyádat veszi el. Noda ilyet! Mit meg nem ér az ember ebbe a rothadt világban — mondogatta.

— Az anyja, meg az a bizonyos, otthon turbékolnak. Hát csak Zsuzsanna nem megy haza, hogy lássa őket — vágott dühösen az asztalra András. — Azért hoztam ide, hogy amíg meglesz az esküvő, itt lesz nálunk.

— Persze, hogy itt leszel, kedves — kezdte csókolgatni Köblösné a lányt s ő is sirni kezdett. — Akasztani kéne az ilyen fiatalbembert. De akasztani kéne lábánál fogva az ilyen asszonyt is, mint az a drágálógva édesanyád — magyarázta a lánynak s vizgatni kezdte. — Ne sirjál, csillagom, violám, kibogaram. Anyád helyett anyád leszek én. András meg úgy fog szeretni!

mint az égi csillagot. Olyan sorod lesz itt nálunk, mint a királykisasszonynak. Azokra az utolsókra többet rá sem nezel! Még a tanyájukat is elkerülöd.

Az öreg Köblös András elgondolkozva szivta a pipát. Nézte a fiát. Nézte a leányt. S azon tűnődött, hogy az asszony-félék mindenre képesek. Még arra is, hogy szerelemben létesüljenek egy sokkal fiatalabb legénnyel. Még annak is elcsavarnák a fejét. Ezen aztán addig merengett a két füst mellett, míg el nem rögte magát.

— Mit nevet kend? Nincs ezen semmi röhögni való! — kiáltott rá a felesége.

— Azt nevetem, hogy az a vénasszony, hogy tudta elcsavarni annak a jóállású legénnyel a fejét. Hiszen az kaphatott volna ezerszer különbet is nála, — nyalazta a pipaszárral a bajuszát az öreg.

— Ahogy suttogták a tánciskolában, nyilván földet iratott rá az asszony, — mondta a fiatal Köblös.

— Földet iratott rá? — csodálkozott az öregasszony.

— Azt ám. Még hozzá tíz holdat!

— Csak nem!

— De valóságos igaz! — erősködött a legény. — Tíz holdat iratott rá!

— Igaz-e, kibujt a szeg a zsákból. Innen ered hát a nagy szerelem — kiabálta az ágyból az öreg Köblös.

— Még ilyet! — ugrott fel az öregasszony lángvörösén a lány mellől s felrúgta a székét. — Dehát igaz ez?

— Igaz ám! Akár meg is esküdök rá! — kiáltotta a legény.

— Nohát ha ez igaz, akkor az is igaz, hogy én nem engedem, hogy ezt a lányt elvedd! — sikitotta Köblös Andrásné nekivadulva. — Hát mit gondol az az asszony! O ráiratja a földjét a szeretőjére, a lányát meg ideengedi semmivel! Azt hiszi, hogy én belelesteülök abba, hogy egy koldust hozzáz ide! Abból ugyan nem lesz semmi! Süsse meg a lányát, ha nem adja vele az összes földet!

Zsuzsanna felugrott az asztal mellől. Ijedten nézett a sikoltozó asszonyra. Az előbb még azt mondta neki: csillagom, violám, kisbogaram. Most meg már koldusnak tiszteli. Mi következik ehhez?

— Mit bámulsz? Menj ahhoz a híres anyához! — kapta meg a karját hirtelen Köblös és az ajtó felé penderítette. — Majd akkor vesz el a fiam, ha anyád ráiratja az összes földjét!

— Édesanyám! — ugrott a legény az anyja elé. — Ne bántsa azt a szegény lányt!

— Hallgass! — sivitotta az asszony vadul és felkapta az égő lámpát. Hozzávágtá a fiához.

A szoba mázolt földjén egy szempillantás alatt égni kezdett a petróleum. Az öreg Köblös kiugrott az ágyból, nehogy az is meggyulladjon. És káromkodva segített a fiának oltani a tüzet.

A szoba tele lett fojtó, sűrű füsttel. Andrásnak a csizmatalpa is lángolt, mire szét tudta taposni a tüzet. Az öreg kitarta az ajtót, hogy meg ne fulladjanak az asszony pedig egyre odidott.

MIKULÁSRA

Carikon

BIJOUTERIE
IV. SZERVITA-TÉR 5
(RÓZSAVÁLGYI MELLELT)

Magyar ötvösárú, modern és béli ékszerek, gyöngyök, flapijacek, porcellán és díszműárú

Cyngyfűzék, javítás!

— Majd megmutatom én, hogy koldust nem hozol a tanyába!

Mikor a riadalomnak vége lett, András szétnezt. Hol van Zsuzsanna? De a lány nem volt sehol. Úgy eltűnt, mint az álom a feljéledő szemből.

— Hol van Zsuzsanna? — bömbölt rekedten a legény.

— Hol? Hazament! — sikította az anyja.

András kirohant az udvarra. Tenyeréből tölcserít csinált a szöja elé. Úgy ordított.

— Zsuzsanna! Zsuzsanna!

De nem válaszolt senki. Csak a csillagok ragyogtak az égen. S az akácok zörögtek az istálló mögött.

A legény jobbra is szaladt, balra is. Merre induljon? Merre keresse a lányt? Haza biztosan nem ment. Ide sem jön, hiába hívna vissza. Hol lehet? A fekete éjszaka nem felelt a keserű kérdésre. A legény szájában a fogak csikorogtak a tehetetlenség dühétől. Mellében ropogtak a csontok. A szíve kalapáccsá változott és úgy verte a bordáit, mint az örült. Mit legyen?

Visszarohant a házba. Bedobott a szöba közepére, mintha szét akarna vágni, törni mindent. Aztán különös nyugalommal mondta.

— Édesanyám! Ha ezt a lányt vissza nem szerzi nekem, többet nem lesz fia! Az asszony a csendes szölásra falféher lett. Megérezte, ez a mondas nagyon mélyről jött, valahonnan a szív aljáról, ahol már csak az őszinteség lakik. Kiesett a pipa az ember szájából is. András pedig csendesen megfordult. Kiment a tanya elé.

— Zsuzsanna! — kiabálta újra. Aztán szaladni kezdett árkon, bokron, vízen, sáron a vasút felé.

*

Özvegy Baráth Jánosné és Beszteri Ferenc úgy osontak ki a tánciskolás tanyából, mint a zsványok. A házigazdától sem búcsúztak. A táncánár őrnek sem szóltak. Az özvegy egy ötpengőst dobott az asztalra, beeresztési és muzsikálási díj fejében. Hogy lássák az irigységek, hogy van itt pénz bőven. És szótalanul botorkáltak a sárban hazafele.

A legény egész úton egy szót sem szólt. Tudta, az ő legénységének és cimboraságának immáron vége. Több vele nem állnak szöba a régi pajtasok, ha hire fut a határban, hogy mi létesült ma este a tánciskolában. A hír pedig rohanni fog, mint a veszedelem. Mert azért, hogy tanyán nincs se telefon, se rádió, se újság, a hírek az asszonyok száján gyorsabban repülnek ezer sürgönyfél. Ez is édes újság lesz holnap mindenütt, hogy Beszteri Ferenc elveszi az új özvegyet, akinek még jóformán ki sem hült a sirban az ural.

A legény levágott fejével baktatott az asszony után. Maga előtt látta egyre a megdöbben, gúnyos, kiröhögő arcú barátokat. Egyre előtte ugráltak a lányarok, akik hitetlenkedve néztek rá. És látta a sötétben is Zsuzsanna sápadt arcát.

— Hol lehet? — tűnődött. — Hova szaladt? Biztosan hazajött, — nyugtatta meg önmagát és csak a lábát leste, amint araszig merült néha a puha sárba.

— Még azt merre mondani a tén bolond Baráth István, hogy minek táncolok, méltatlankodott az özvegy, mikor hazatért a behívta a legényt a szöbába. — Gyere be azért is, mulassunk tovább.

(Folytatjuk)

Szépség

ma már nemcsak adottság, hanem tudatos szépségápolás eredménye is. Ne kísérletezzék tovább, Asszonyom! Mi feltárjuk Önnek is a

siker

kapuját, mert egyetlen kísérlet meg fogja győzni, hogy egy speciális külföldi, börtápláló, vitamint tartalmazó kozmetikum a fiatalságot, szépséget jelentik arcbőrének. Ez által a sikert és boldogságot biztosítják Önnek. Neve??

Vital

krém, mely visszaadja arcbőre rugalmasságát, teljesen megszűnteti arcbőre szárazságát.

Főlerakát: VÁROSI GYÓGYSZERTÁR
Váci-utca 34.

KAPHATÓ SZAKÜZLETEKBEN!

A kö-ostováta Írta: L. ADY MÁRIA

Messe, mesze, Csákországban van egy hegy: a Nagy-Somlyó. Fenyvesében sétálgatni — higyjétek el — nagyon jó. Tisztásain — így beszélnek — minden holdas éjszakán, notászóra táncot lejt egy tündérfüú s tündérlány. Nap-sugárban vasárnapon zong, csatlóg, a rengeteg: a rivóval felecsinek vidám székely gyermekek. Furcsa látvány a fenyők közt egy kővéált szövszék. Előtte a széklő asszony, mintha most is dolgoznék.

Hogy került ez a Somlyóra s dermedt kőbe hajdanán, így mesélte el nekem egy barnaarú székely lány:

Csákországban örökdiét istentelők nép lakott. Imádsággal szenteltek meg ott minden ünnepe- napot, Fihent ilyenkor az éke, sulyok lapát és rokka. Készen várt a vendégre a finom tölött káposzta.

Legszébb ünnepe volt — s ma is az — a piros pünkösdi ünnepe. Somlyóra gyűlt e napon a búcsúok nagy tömege.

Számzárás székelyek alatt jöttek ifjak és vének Hegyen-völgyön átlangett a sok istenes ének.

Frissen meszelt házak között hőmpölyögték, mint az ár... Emitt virág várta őket, amott szentelt gyertyaszál.

A menethez csatlakozott Somlyó minden lakója. Tiszta fehér selyem volt a lányok új lobogója.

Borka néne nem vett részt csak, se búcsún, se ünnepen. Kattogtat a szövszéké úgy, mint máskor, odabenn.

Hívogattott künn a harang... Egre szárnyalt az ének... Am okcime fityvett hányt az űr szent rendezésnek.

„Nincs időm most imádkozni hajtogatta kevélyen s vetélőjét ide-oda lógatgatta serenyen. — Imádkozzék más hejlettem, sz van nek ott vaj' hatszázán! Ma este, török-szakad, kész kell legyen a vásznam!”

A kéttornyú, nagy templomban üttek már a búcsúok. Egyrészt mellett — ahogy illik — gazdagok és koldusok. Elmerültek az imában s nem ügyeltek, hogy kívül elbújt a Nap fényes arca és felhőre felhő gyűl.

Egyszerre csak dörögött az ég s rettenetes szél támadt. Lesodorta a háztetőt, kiszagatta a fákat.

Borka nemót s szövszékét — mint a pelyhet — felvette s valahoi a Nagy-Somlyón, a rengetegben letette...

S mintha ezért jött volna csak: ahogy támadt, el is űlt. Mire végetért a misc: az ég szépen kiderült.

Am a Borka néne háza helyén romhalmaz maradt... Körülötte a tarolt föld most is meg-szemegett. Mintha csak azt hirdette: vó! Ma nagy dolog történt itt! Eljött az Űr s megbüntette, ki megszegte törvényét.

Mikor végetért a búcsú és a zarándoksereg átalvonult a Nagy-Somlyón, furcsa látvány lepte meg:

Ott szűrként az ostováta a rengeteg közepén állt ült — kővé válvá — a káromló Borka néni...

„Hat napon át munkálkodjál, hetedikem megphengj! E szavakkal Isten ma is minden embernek űzen.

Neki szenteljük e napot, ki teremtett és megart.

Ha betartjuk parancsait, elkerülünk minden bajt”

Mikulás bácsi beköszöntöje

Hőszakállam megkerfelve.
Magam szépen rendbe szedve.
Puttonyomat megpakolva,
Ultra keltem Mikós-napra.
Vár reám a sok jó gyermek.
Vagy a rossz is, úgy vélték?
Elmegeyek én minden házbába.
Kunyhóba és palotába.
Széjjelnezek majd nálatok.
S úgy pakolom meg csizmatok.
Es ha mindent sorba szedve,
A könyvszekrényt rendbe taláalom.
Ugy osztom szét ajándékom.
De jaj! 'Szemeim mit látának?!'
Könyves szekrény szerte-széjjel.
Könyv és írka benne széjjel.
Rendes ember csak úgy lehetsz.
Ha mindenben rendet szeretsz.
Halld tehát intó szavamat.
Es fogadd meg tanácsomat.
Szüleidnek légy jó gyermeke.
Szófogadó, hű cseléde.
Ók mindig csak jót tesznek!
Szeretettel elhalmoznak.
Ha szavamat megtartjátok.
Ajándékom megkapjátok.
Puttonyában megkapjátok.
Jaj, mi van? Jesztek!
E kis virgács jót tesz nektek!

Kit várunk így?

Senki mását,

Mint a kedves Mikulást.

Puttonyában

Jaj, mi van?

Hívjuk, várjuk

Boldogan!

T. CSÖRGEY ÉVA

TOBAK MAGDA

KIS PAJTÁSAINK FÉNYKÉPEI

Stock Francika Doroszló, édesapját adta a Hazának

Klára József Előd Nántú

Magyar Lacika és Jánoska, Budapest

Hampel Ferike Szeged

Kovács Erzsike Mezőcsokonya

Sommer Valéria Budapest

FEJTÖRŐ

Beküldte Zimmermann Mária, kis munkatársunk

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

- ilyen a húsvéti tojás
- leánynev becézve
- szőlőtől lesz, az utolsó betű hiányzik
- mással'angzó, ahogy kiejtik
- kötőzó

377. NÉMET NYELVECKE

Látogatás, azaz: Besuch, Csak így szép, ha időmos, Eppen ezért, kis pajtásom, Jól figyelj a versem most.

A tárcában, mely Brieftasche, Visitkarte: névjegy van. Ezt küldöd be magad előtt, Ha megjelenysz pontosan.

- der Besuch (olvasd: der bezuhh) a látogatás.
- die Brieftasche (olvasd: di briftasce)
- die Visitkarte (olvasd: di vizitkarte) a névjegy.

GYERMEKPOSTA

Nánássy Mária. Szeretném megülni tőged, kicsi szívem, hogy olyan mély érzéssel és magyar kisleányhoz méltó testvért szívvel gondolsz sokszor a harceteren küzdő katonákra. Ezt a forró érzést akartad versbe foglalni. A szavakon keresztül átcsalog a szeretet fénye a meghat a lélek üzenete, de sajnos, a kis vers kifejezésben még nem sikerült. Az érzés több, mint a vers s mi ezt többre is értékeljük mindig, mert nemesen mindenké érezhet, aki jó és nemes szívű, de a versben való kifejezéshez adottság is kell. — Kedves kis olvasóinknak azt kívánjuk, hogy nagyon sok mindent hozzon hatodikán a kedves, öreg Mikulás. Csókka! Átélssel köszönt Eta néni és Elek bácsi.

FISCHER BELANE (Kaposfüred)

Itt a Mikulás!

— Csingiling! bum-bum-bum!
Ez már mégis abszurdum!
Itt kell hagyni minden jót,
Cukrot, fűgét, mogorót!
Csing-ling, bum-bum, figyalem,
Aki rossz, azt megverem!
En vagyok a Mikulás,
Van nálam sok nagy virgács!

— Mikulástól nem félünk,
Mert jók voltunk s jók leszünk,
Szóftogadunk, tanulunk,
A templomba eljárnak.

A Mikulást szeretjük,
Ajándékat köszöntjük,
Jöveire is jöjjön el,
Szeretettel, örömmel!

A Fémeltóság Kormányzó Úr és a Kormányzóhelyettes Úr özege megérkezéskor a MFTR hajótelepén épült vitéz nagybányai Horthy Istvánról elnevezett hajóslaktanya felavatására

M. F. I. felv.

Nemessanyi Éva és Daray Ervin m. kir. szászados esküvője Nemes Jakab felv.

VITÉZ NAGYBÁNYAI HORTHY ISTVÁNNA, a hősi halált viselő Kormányzóhelyettes özege rádiószózatot intézett a leányifjúsághoz, abból az alkalomból, hogy elváltatta a levanteleánymozgalmat védőnkétségét. Kokas Eszter dr., a levanteleánymozgalmat vezetője jelentette be a főmeltóság asszony beszédét és üdvözölte őt, mint a mozgalom védőnközt. Vitéz nagybányai Horthy Istvánnal együtt szült első ízben a magyar leányifjúsághoz és hangsúlyozta, hogy a levanteleánymozgalmat

olyan időben kezdi meg működését, amikor az asszonyi lélek erejére, a női szívgyöngödségére és a leánykezek szorgos, áldozatos munkájára a legnagyobb szükség van. Ne legyen szegény, elhagyott ott, ahol ti akartok segíteni és szívetekben biztos helyet találjon Isten, hazát és a családját gondolata - véste a fiatal levanteleányok szívét a legszentebb kötelesség parancsát a főmeltóság asszony rádiószózatát így fejezte be: »Bizom bennetek és közös munkánkra kérem a jó Isten áldását.«

JOZÁN MIKLÓS unitárius püspök ötvenéves lelkes jubileumát ünnepelte Kolozsvárott az Unitárius Lelkesek Országos Szövetsége. Az ünnepi közgyűlésen a főpásztor üdvözölte Vásárhelyi ref. püspök, Járossy ev. esperes, Pál Dénes siménfalvi lelkes, felsőházi tag és Ferencz József missziós lelkes. Ez ünnepi alkalomból a közgyűlés elhatározta, hogy Dávid Ferencnek, a unitárius vallás megalapítójának Kolozsvárott szobrot emelnek.

JOZÁN MIKLÓS unitárius püspök ötvenéves lelkes jubileumát ünnepelte Kolozsvárott az Unitárius Lelkesek Országos Szövetsége. Az ünnepi közgyűlésen a főpásztor üdvözölte Vásárhelyi ref. püspök, Járossy ev. esperes, Pál Dénes siménfalvi lelkes, felsőházi tag és Ferencz József missziós lelkes. Ez ünnepi alkalomból a közgyűlés elhatározta, hogy Dávid Ferencnek, a unitárius vallás megalapítójának Kolozsvárott szobrot emelnek.

Társasági futár

BENCZÉDI SANDOR székely néptanító terrakottából és köből faragott szoborralól kiállítás nyílt meg az Iparművészeti Társulat termében. A havasi székely néptanító munkái eredeti östehatásról tanuskodnak.

SAZTIZENNÉGY FINN HADIARVA magyar gyámsszülőt kapott. A Mannerheim-szövetség hadiárva gondozó bizottságának vezetője az Uusi Suomi szertint közölte, hogy a Magyarországról érkezett összeg lehetővé teszi, hogy a 11, havi áróról a jövő éduván is gondoskodjanak.

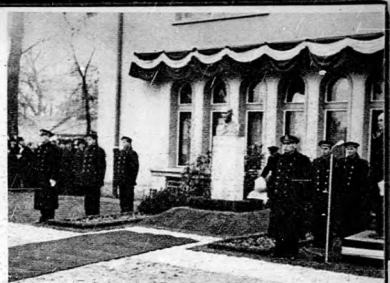
A KORMÁNYZÓ DR. OFOMELTOSA GA a Magyar Arany Vitézségi Ermet adományozta Koltai Mihály ht. őrmesternek, mint a m. kir. honvédség 29-ik tagjának a harctéren tanusított kimagaslóan vitéz magartatásáért.

SESZTINA-NAGY-BÁKAY JENŐ, a Debreceni Kereskedelmi és Iparkamara volt elnöke és felesége, Csanak Margit felemelő szép ünnepek keretében ünnepezték meg házasságuk 50 éves évfordulóját. Ebből az alkalomból hat és félholdas tanyásbirtokot adományoztak a református egyháznak.

ÖTEZER PENGOS IRODALMI DNAT osztott ki a Petőfi

Kriegs-Au Katalin és Máchányi Gyula esküvője Várkonyi felv.

A hősi halált halt vitéz nagybányai Horthy István kormányzóhelyettes szobra a hajóslaktanya előtt M. F. I. felv.

Társaság két magyar író jutalmazására. Néhai Komáromi János munkásságát részesítette 2500 pengő jutalommal és ugyancsak 2500 pengő jutalommal tüntette ki Tompa Lászlót, a nagyevű erdélyi költőt. Ezen az ülésen tartotta meg székfoglalóját Ignác Rózsa. »A fiúk című színművének egyik részletét olvasta fel. Majd Kornis Gyula átadta Ignác Rózsnak a Petőfi Társaság tagsági oklevelét és méltatta a kiváló író irrodalmi munkásságát.

A KÖZPONTI KATOLIKUS KÖR palotájának (IV., Molnár-u. 11.) újjáalakított klubhelyiségeit és állandó jellegű katolikus képművészeti kiállítását szép únnepséggel kapcsolatosan nyitották meg. Czapik Gyula egy érsek és a kultuskormány képviselője méltatta a kiállítás állandó jellegének a művészet szempontjából nagy jelentőségét.

VITÉZ SOMOGYVÁRY GYULA tartalékos százados, a kitanító író a Kormányzó Úr a Magyar

Dr. Stolez Zsigmond rendőrőrnagy és felesége, Marica és Horcher János akl. mérnök, műegyetemi tanárség esküvője Angélo felv.

Érdemrend lovageresztjével tüntette ki.

REPÜLŐ LOTTA SVEDORSZAGBAN. A nő villamoskalauzok, az önkéntes apolónk, a hadiüzemek női alkalmazottai után most megszületett a repülő Lotta. A svéd vezérkar közel ezer lottát osztott be a légierőhöz, akiknek ugyanaz a feladatuk, mint a szárazföldi lottáké, elkísérik a hadrakelt sereget, tehát a repülőtereken gondoskodnak a pilótákról.

A Szent Imre kollégium első feja Nemes Jakab felv.

Nemes szentgyörgyvári Stirling Olga és Kekes Zoltán m. kir. főhadnagy a Ludovika-akadémia kápolnájában tartották esküvőjüket Nemes Jakab felv.

Bárdos Lajos ny. miniszteri tanácsos és felesége, Kauffmann Anna aranylakodalmukat ünnepelték meg családi körben Nemes Jakab felv.

Legértékesebb karácsonyi ajándék

a MUZSA

KIADVÁNYOK SOROZATÁBAN
MEGJELENT ÚJ KÖNYVEINK:

Fendrik Ferenc: HA SZÁMŰZIK A SZERELMET regényében megkapó érdekességgel vetíti olvasói elé a szereplők izgalmas sorsán keresztül az élet legizgatóbb, legnagyobb szenvedélyt keltő problémáját, a szerelmet és annak generációkon keresztül ki-kapcsolhatatlan hatását az utódokra. Az egymásbafonódott sorok mindig időszzerű, lebilincselő történetének művészi rajza a kitűnő regény.

Gyomay György kitűnő munkatársunk érdekesítően izgalmas regénye: **SZERELM A SÓHATÓ DÜLŐN** a fegyelmetlen szerelem drámai összekötőközéivel döbent rá az olvasót emberi nagy tévedésekre, amiknek következményei rombolnak, szerencsétlenségbe döntenek egészen ártatlantokat is. A tanyai tanítói állást vállaló fiatal úrléány megható küzdelmes életét, emberfeletti harcat a becsületért és a falusi gazdagény tisztá szerelmét, az egymásnakrendeltség gyönyörű eposzt írja meg igazi írói művészetel az író.

Dénes György: ROMEO VACSORÁJA a színészek excentrikus, komédiás, ágáló, titokzatossággal átszótt világának szenzációs érdekességgel regénye. Amilyen érdekesítően színes, elbűvölő, elragadtatót élet a színészek élete, olyan féktelenül vidám és féktelenül szomorú az életüket lemásoló regény s azért olyan frapáns az olvasóknál elért hatása.

Szentpétery Agnes, több, asszonyokat érdeklő nagyszerű könyv szerzőjének legújabb könyve: **EGYETLEN KINCSENK, A GYERMEK**. A könyv címe jelzi tartalmának fontosságát. Mert van-e fontosabb az életben a nő, az anya számára, mint a gyermek. A gyermek, akiért családot alapít a fiatalság s akinek érkezésére készül a nő a házasság pillanatától, őt kéri ajándékoló Istentől házassága megszenteléséül Szentpétery Agnes ebben a nagy horderejű könyvében megismerteti az anyákat az újszülött testi és lelki gondozásának összes tudnivalóival, a gyermeknek tízéves koráig való fejlődésének állandó ellenőrzésével, a nevelésnek ebben a korban hatványozottan felelősségteljes szükségességével. A kiváló írónő gyöngéd női szívvel, komoly tanulmányok alapján, hozzáértéssel világít rá a gyermek fejlődésével összefüggő tudnivalókra, amit tudnia kell minden anyának, hogy ép, egészséges, testileg, szellemileg fejlett, erős, boldog, kiegyensúlyozott nemzedéket neveljenek a hazának. Anyák iskolája ez a könyv, ők felelősek első helyen a gyermekért, hogy ismeret hiánya miatt a gyermek testi, lelki fejlődése kárt ne szenvedjen. Minden nőnek olvasnia kell ezt a könyvet, mert a család, a gyermek egészsége fölötti örökös egész életre szóló feladata az ő munkája.

Ára
18 pengő

A fenti hat értékes könyvet tokban 18 pengő kedvezményes árért portmentesen szállítjuk előfizetőinknek. Tekintettel arra, hogy ezt a sorozatot csak korlátozott mennyiségben hoztuk forgalomba, ajánlatos, hogy előfizetőink mielőbb megrendeljék és az árárt előre bekieljenek, mert a későbbi rendeléseknek esetleg nem állana módunkban eleget tenni. A könyvsorozat küldését utánvétellel nem vállalhatjuk.

Szentpétery Agnes: **HÁZTARTÁSI TANÁCSADÓ** című könyvét harmadik bővített tartalmú kiadásban jelentettük meg. Az elfogott két kiadás a legbeszedesebb bizonyítéka a könyv kiváló sikerének. **A HÁZTARTÁSI TANÁCSADÓ** mindenre kiterjedő kalauzusa mellett könnyen és biztosan tájékozódhatik a komplikált háztartásvezetésben tapasztalatlan fiatalasszony, de gyakorlott és sok újítást fedezhetnek fel benne. A könyv felöleli a háztartás összes tudnivalóit, a bevásárlástól, lakás takarítás, asztalterítésen, vendégek fogadásán, felszolgáláson, tállaláson, étrend korszerű összeállításán keresztül ételreceptekig.

Szentpétery Agnes: **A HÁZTARTÁS MAGASISKOLÁJA** című kitűnő könyvéből olvasóink közül már sok ezren kaptak a helyes és egészséges táplálkozással kapcsolatban értékes tanácsot, amire ma nagy szükségük van a háziasszonyoknak a különböző korlátozások miatt. Mostanít arra az asszonyi tudományra, amit ezzel a gyűjtésével háztartásuk jelölnek meg. Megtalálja benne az olvasó az általakított főzés mellett különböző ételfélék ismertetését, hűskenyereket, hentesárukat, pék- és más sütemények, hús- és tésztaemlék készítését, gyümölcsök téli eltartását, konyhatechnikai különlegességek ismertetését.

HÁZTARTÁS

PORELEVES. Egy nagy poret vékony karikára vágunk és forró zsirban aranyárgára pirítjuk, liszttel meghintjük, csontlével feleresztjük és jól felforraljuk karikára vágott vírszlivel. Daragaluskát főzhetünk bele, de anélkül is jó. Tálaláskor 1 deci tejjel elkeverjük.

DARAGALUSKA. Egy tojás fehérjét habnak felverünk, hozzáadjuk a sárgáját és könnyedén keverünk hozzá darát. Se hig, se vastag ne legyen, kevés sóval ízesítjük és rögtön befőzzük.

RÁNTOTTA. Kenyérből szeleteljünk apró, lapos darabkákat, amennyit szükségesnek tartunk, azután serpenyőbe tegyünk a mennyiségnek megfelelően zsírt, forrósítsuk meg és kavarás mellett pirítsuk meg benne a kenyeret. Üssünk rá 2-3 tojást, tegyünk bele csipetnyi reszelt hagymát és feketeborst könnyedén keverjük össze. Bármilyen savanyúsággal tálalhatjuk.

PARAJOS METÉLTES HAL. 15 deka lisztből tésztát gyúrunk, széles metéltre vágjuk, kifőzzük, lecsurgatjuk és kivajazott tálba tesszük, 1 kiló parajt megfőzünk sósvízben, ha puha, leszűrjük, jól kinyomjuk, összevágjuk és a metéltre tesszük, erre helyezünk 1 kiló kifőtt és a szálkáitól megtisztított halat. Az egészet leöntjük 2-3 deci édes tejjel és ¼ órát a sütőben sütjük.

TÜRÖSMETÉLT. Metéltet gyúrunk. ½ kiló túrót, kevés sót, kiskanál cukrot, 1 tojást és annyi lisztet gyúrunk össze, hogy lágyabb tésztát kapjunk. Kisodorjuk kissé vastagabbra és ujjnyi széles metéltre vágjuk fel. Forró vízben kifőzzük, vajjal kikent tálba rakjuk. 3 deci tejet megcukrozunk, 1 tojás sárgáját belekeverünk, ráöntjük a metéltre és pirosra sütjük a sütőben.

KÉTSZERSÜLT. ½ liter liszthez öntünk 2 deci langyostejben feloldott 1 deka élesztőt és 2 kockacukrot. Ha megkelt, belekeverünk 2-3 kanál lisztet a ½ literből és tovább kelesztjük. A lisztet deszkára tesszük, sózzuk és a kovással összegyúrjuk. Erősen kidolgozzuk és gömbölyű cipókat szaggatunk belőle, amelyet azután hosszúkás alakra formálunk, tepsibe tesszük, jól megkelesztjük, tojással megkenjük, megsütjük. Másnap szeleteljük fel és pirítjuk.

BABTORTA. 20 deka fehér babot puhára főzünk, lecsurgatjuk és áttörjük, 4 tojás sárgáját 20 deka vaníliás cukorral habosra keverünk, 7 deka darált diót, az áttört babot és 4 tojás kemény habját adjuk hozzá. Kikent formában megsütjük, ha kihűlt, kettévágjuk és ízzel megtöltjük.

BURGONYAFÁNK. 2½ deka élesztőt kevés vízben megkelesztünk. ½ kg liszt, 1 kanál zsír, kevés só, cukor és 3 nagyobb főtt és reszelt burgonya. Az egészet jól kidolgozzuk, mint ahogy a fánktésztát szokás és megkelesztjük. Ha megkelt, kiszakítjuk fánknak, ismét 1 órát kelesztjük. Szép világosra sütjük.

SAJTOSLANGOS. Burgonyás, könnyűmagos kenyértésztát készítünk, vékony lapokra kinyújtjuk. Az egyik felére sajtszeleteket rakunk, megszózzuk és paprikázzuk, ráhajtjuk a másik felét, széleit megnyomkodjuk, forró zsirban kisütjük. Melegen tálaljuk.

KORSZERŰ RECEPTEK

VACSORAPÓTLÓ ÉTELEK

HERINGPÁSTETOM. A most kapható nagyobbfajta ruzsnikból 2 darabot veszünk. Gerincét és bőret eltávolítjuk, a halakat szítán áttörjük. Az áttört halat elkeverjük 2 keményre főtt és átpaszírozott tojással, 5 deka vajjal, 2 kávéskanál mustárral, 1 kávéskanál szardellapaszttal és 1 makkakanál porcukorral. Jól kikeverjük, tálkába téve csinosra formázzuk és fagyasztva tea mellé tálaljuk.

MARHAHŰSPÁSTETOM. A levesből kifőtt maradék húsból csináljuk. A főtt marhahúst kétszer átdaráljuk, tejjel, kevés vajjal, mustárral és szardellapaszttal ízesítjük, sóval és törött borssal fűszerezzük. Nagyon jól kikeverjük, tányérra téve csinosra formázzuk és fagyasztva tea mellé tálaljuk.

JUHTŰROS KROKET. A burgonyát sósvízben puhára főzzük, leszűrve a vizet, szítán vagy burgonyanomón áttörjük. ½ kiló tört burgonyához 10 deka juhtúrót keverünk, keveset sózzuk, tűzálló tálba tesszük, tejjel leöntjük és forró sütőbe téve 15-20 percig sütjük. Melegen tálaljuk. Teát adhatunk mellé és piritóskenyeret.

EMENTALI KREMSAJT. Negyed kiló friss tehéntúrót szítán átpaszírozunk. Elkeverjük 4 deci friss tejföllel és egy kávéskanál sóval. Tiszta vászonruhába tesszük, a ruhát összekötözzük, felakasztjuk szöggre és 5-6 órán keresztül meleg helyen tartjuk, hogy a savó kicsurogjon. Az így elkészített sajtot tálra tesszük, hideg helyen 2-3 órát fagyasszuk és ezután már fogyaszthatjuk.

PÁRIZSIPÖRKÖLT. A párizsit vékony metéltre vágdaljuk. Egy evőkanál zsíron karikára vágott vöröshagymát párolunk, piros paprikával megszórjuk és a párizsit hozzáteszük, kevés vízzel feleresztjük és 10 percig fedő alatt főzzük. Burgonyát, személyenként 2 darabot számítva, megtisztítunk és megsóva a sütőben megsütjük. A sültburgonyát kettévágjuk, minden darab sültburgonya tetejére pörköltet teszünk és vegyes savanyúságot adva mellé, forrón tálaljuk.

Fáradt?

Kimerült? És mégis ei kell végezni munkáját! Ilyenkor segít a jó Kóla-csokoládé, a

Kobona

ÉTREND

DEC. 1-10-IG:

- SZERDA.** Ebéd: gombaleves, vagdalt libamell, babfőzelék, omlett. **Vacsora:** sajtosgombóc, vegyes befőtt.
- CSTÖRTÖK.** Ebéd: pirított tarhonyaleves, székelygulyás, daramorzsa. **Vacsora:** velőspalacsinta, alma.
- PENTEK.** Ebéd: halikraleves, túrós-gombóc. **Vacsora:** halkocsonya mártással, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: borsópüréleves, káposztásgombóc. **Vacsora:** vadászszalámi, sajt, kompót.
- VASARNAP.** Ebéd: paradicsomleves, nyúlgerinc sütte vajjal és tejjel, burgonyakrokettelés, gesztenyepüré. **Vacsora:** libamájpástétom, alma.
- HÉTFŐ.** Ebéd: burgonyaleves, lekvárosmetélt. **Vacsora:** rakottkarfiol kolbással, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: húsvéles, főtt hús tejjel, céklamártással, kelt-kifli. **Vacsora:** lángos, vegyes kompót.
- SZERDA.** Ebéd: karfiolleves, libasült, sült burgonya, cellersaláta, túróspité. **Vacsora:** párizsi, vajaskenyér, gyümölcs.
- CSTÖRTÖK.** Ebéd: káposztaleves, diósrétes. **Vacsora:** pörkölt aprólékből, tarhonyakrítés, alma.
- PENTEK.** Ebéd: cellerkrmleves, burgonyametélt. **Vacsora:** gombás, rizskrítés, befőtt.

AROVIT

szárított főzelékek

Családi kör

HIMENHIREK. Nagy Honka és Galambos Lajos, Pestújhely, jegyesek. — *Gerendás* Erzsébet és *Vörös Mihály* p. ü. tisztviselő, Rábatatona, házasságot kötött. — *Éderer* Rózsi és *Jancovits* László, Pestszentlőrincen, a róm. kat. plébániatemplomban esküdtek örök hűséget. — *Lekka* Erzsébet és *Lámfalussy* György m. kir. csendőrfőtörzsmester, Nyíregyháza házasságot kötött.

Nézzé meg Heller Frigyes női kalapját VII., Csányi-utca 12.

TEKINTSE MEG
kundamodelljeimet
Palugyai szücs, IV Váci-u 15

ÚJ KISMAGYAROK. *Miklós* Ferenc postatiszt és felesége *Dombi* Nusinak, Zalaegerszeg, Ferenc József gyermekük született. Keresztszülők: *Fettinger* Katalin és *Dombi* József tanár. — *Balla* József es. törzsmester és neje *Kiss* Etelkának, Veszés, Gyula Károly kisfiúk született. — *Izso* Lajos MÁV tiszt és neje *Ördög* Honának, Sáp, Lajos József kisfiúk született. Keresztszülők: *Erdélyi* Klára és *Erdélyi* József. — *Berkó* Kálmán m. kir. csendőrfőtörzsmester és neje *Tóth* Juliskának, Battonya, Tibikéjük mellé *Zoltán* István kisfiúk született. Keresztszülők: *Tóth* Margitka m. kir. államrend. tisztviselő, Szatmárnémeti és *Pethő* Sándor m. kir. tüzérfőhadnagy, Örkény. — *Bódis* Ferenc és neje *Vass* Honának, Nagyvárad, *András* István kisfiúk született. Keresztszülők: *Hont* Kálmán és neje *Bódis* Anna. — *Lökös* János és neje *Soroksár*, Franciskájuk mellé *Il-dikó* kislányuk született. — *Váry* Zsigmond pénzügyőri biztos és neje *Kiss* Ilolya, Sopron, örömmel közlik, hogy *Zoltán* István kisfiúk született. Keresztszülők: *Kiss* Gabriella és *Barsy* István állatorvosnőhallgató. — *Hennel* Imre és felesége *Pelles* Irén, Kispeszt, örömmel tudatják, hogy *Juditkájuk* mellé az *Ég* kisfiút ajándékozott, aki a keresztségben *Attila* Imre nevet kapta. Keresztszülők: *Hennel* Ferenc államvasgyári tanácsos, Szilvay Gyula dr. külkereskedelmi titkár, *Pelles* Piroška és dr. Szilvay Gyuláné.

Miért használj oly sok nő éppen Hormocih-krémet? — Mert most is, változatlanul, kitűnő minőségben készül! Szokatlanul nagy és átütő sikerének ez az egyik titka.

IN MEMORIAM. *Vincz* Imréné, győri kedves előfizetőnk kislánya, *Vincz* Marika, hosszú szenvedés után visszaadta lelkét Teremtőinek — *Steingaszner* Károly Budapest Szív. Elektronos Művei ny. műszaki felügyelője, életének 60. évében elhunyt.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű

MUNKÁJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációja! Munkája kézimunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pulóvert, blúzt vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Kérje 13. ismeretlőt. Aruforgalmi Kft. Budapest IV., Sütő-utca 2., félem., 3. Telefon: 188-365

FILMKRITIKA

RAKÓCZI NÓTÁJA

A közel egymillió pengős film az első reprezentatív magyar mozgófényképfalkódás, amely nemcsak a beléfkettett példa nélkül álló hatalmas tőkétől értékes, hanem attól a művészi gondosságtól, történelmi hitelességtől és hivatásbeli szeretettől is, ami ennek a filmnek minden méteréből a néző felé árad. *Daróczy* József, a hatalmas film rendezője, az utóbbi esztendő során sorozatosan bebizonyította, hogy filmjeivel magabizonyosság felé tör. A kockázatos kezdeményezés őt igazolta: minden filmje anyagi és erkölcsi sikert jelent. Mostani főműve nem Rákóczi életét mutatja be, nem a kuruc-labanc háborút, hanem a világhírű Rákóczi-induló születését a romantika hatásos tálalásában. A magyar történelmi multnak ez a regényes fejezete életre kelti sok históriai alakunkat. A seregnyi tömegeket mozgó film diszletóriásoktól, egykorú pompázatos ruháktól, általában pedig nagystílusúgtól ékes és méltó büszkeségére válik az európai színvonalra törekvő magyar filmgyártásnak. A fejedelmet alakító *Abonyi* Géza klasszikus. Körülötte *Tolnay* Klári, *Sárdy* János, *Kovács* Károly, *Csontos* Gyula, *Déry* Sári, *Maklár* Zoltán, *Ladomerszky* Margit, *Tompa* Pufi és *Balázs* Samu nemes játéka tűnik ki. *Farkas* Ferenc zenéje külön művészi produkció, nemkülönben *Dudás* László hatalmas díszletei is.

PAMÁSZON

ZENELŐ MALOM

A lakáj és főúr régi problémájának egy új és kedves változatát adja ez a zenés vígjáték. *Harasztos* Albert és *Szuchy* M. Emil műve, amelyet ifj. *Lázár* István nagy ambícióval és rátermettséggel varázsolt filmre. Az operettjellegű ujdonsághoz *Huszka* Jenő *Lili bárónő* című daljátékának felejthetetlen számait halljuk felcsendülni. *Dayka* Margit, *Labár* Kálmán, *Csontos* Gyula, *Szelezky* Zita, *Vaszary* Piri és *Szilassy* László jókedvű játékában.

Karácsonyra már csak rövid ideig vállalhatuuk **díszpárnát** **fehérneműt** **ajándéktárgyakat** } saját és hozott anyagból
DOLLY fehérnemű- és kézimunkaház
Baross-utca 102. Tel. 131-007

KIVIRUL AZ ÖREG SZIV

A németek nagy *Janningsa* ritkán lép a felvevőgép elé. A *Krüger apó* óta most láttuk először egy csupaszív nagy-papa szerepében, amelyben kifogyhatatlan játékskálája teljességét adja. A húsz év után unokáját véletlen meglelt öreg úr olyan bőségesen ontja lelke melegségét vére kései felfedezettjére, mintha édes gyermekével ajándékozta volna meg őt a sors. *Jannings* maszolja, járása, gesztusai, remegő szavai egy kiforrott nagy művész megnyilatkozásai. Mellette a két fiatal szerepében *Viktor de Kowa* és *Maria Landrock* az ifjúság napfényében tündökölnék. V. D.

Fény- és színálló miniatűrök

Eredeti színes felvételek

Reprodukciók régi fényképekről

Nagyítások

Régi elsőargult fényképek restaurálása

Collorozott fényképek

Művészi olajfestmények, pasztellek

IV. VÁCI-U. 24

Telefon: 180-721

Szerkesztői üzenetek

Felkérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy az előfizelési díj küldésekor nevüket és lakcímüket olvashatóan szíveskedjenek feltüntetni a csekkszelvényen vagy postautalványon, mert az olvasható írás nemcsak a könyvelés munkáját könnyíti meg, hanem a reklamációval járó postaköltségek től is mentesíti előfizetőinket. Címváltozás bejelentésekor a régi lakcímet is kérjük közölni.

Varázslatos szépséget, soha nem sejtett vonzerőt, új szépséget, új fiataloságot jelent Önnek, Asszonyom, egyetlen doboz Hormocith púder! A Hormocith púder több, mint jó — nélkülözhetetlen!

Imádlak. Nem vezet jóra, ha valaki ennyire érzékeny, mint ön is. Boldogtalannak érzi magát, mert férje úgy viselkedik, mint általában minden férfi viselkedik házassága harmadik évében. Nem udvarol, nem kedveskedik, ellustult, kényelmes s egy kissé basáskodik. Meg kell ezt szokni s akkor nincs semmi nagyobb baj. Férje néha elmaradozik a barátai-val férfiszórakozásra, ezért sem szabad neheztelni s még kevésbé busulni. Nem is említ olyan komoly okot, ami szerencsétlenné tehetné, csak éppen a dédelgetést kevesli. Okosabb, ha nem veszi észre, nem neheztel érte, nem figyelmezteti rá az

Neokratin

Féjfájás ellen

Kapható gyógyszerárakban

urát, mert bántja őt, hogy ön nem elégedett, nem boldog s ő ezt az elégedetlenséget mindjárt a nagy karkülönbségre vezet vissza. Ez váltja ki az ingerültséget belőle, mert hibásnak érzi magát. Örüljön és éreztesse vele is az örömet, hogy boldog mellette, ez visszaadja önbizalmát. Ebben az esetben is az asszonynak kell a férjhez alkalmazkodni, az ő hivatása a kiegyenlítés, még az évek közötti nagy távolságot is ő kell, hogy közelebb hozza egymáshoz. Ne azt kívánja férjétől, hogy ő lépjen visszafele tíz évet, hanem ön lépjen tíz évet feléje, akkor nem lesznek soha áthidalhatatlan problémái. Ugye érti, mit akarunk ezzel a tízévi közeledéssel elérni? Okosan banni a szerelemmel s kevéssel megelégedni. Túlzott követelések rendszerint nem egyenlítettnek ki.

Szenzációs új magyar találmány forradalmasította a kézi kötőipart. A »Rapid« kézi kötőkészülékről van szó, amellyel egy nap alatt annyi végezhető el, mint kötőtűkkel 10 nap alatt. A »Rapid« kézi kötőkészülékkel minden kötésminta köthető, munkája kézimunka, a szemek egyenletesek, minden fonatra alkalmas, kezelése egyszerű és a használati utasításból különös képzettség nélkül is elsajátítható. Tetszetős és elpusztíthatatlan. Ismertetői küld: **Aruforgalmi Kft., Budapest, IV., Süő u. 2.**

Érdeklődő. Ilyen újság nálunk nem jelenik meg.

Egynek sikerül. Levelét továbbítottuk.

Valéria. Remek írói rutinnal írta meg a novellát egészen addig, míg végez a férfival. Itt be is fejezhetné, mert azután, amit elmond első személyben, az a legnagyobb abszurdum és a legnagyobb hiba. Mint öngyilkos, aki magával is végez, írja meg a történetet. Ezt a részt csak harmadik személlyel mondathatta volna el. A novella — ismételjük — kítőnő munka, de a téma miatt sem közölhető a mi lapunkban. Nagy érdeklődéssel várjuk más írásait s ha azok is ilyen erőteljesek, megígérhetjük, hogy közölni fogjuk. A versek kevésbé sikerültek. Talán az a hiba, hogy sokat ír, elforgácsolódnak gondolatai. Ezekre is vonatkoztatható, hogy kevesebb több volna.

Gyöngykaláris. Verse elég jó ritmus-érzékre vall. Kiforrott tehetségről azonban még nem lehet beszélni. Egyelőre nem több, mint merev szárnyprobálgatás.

Szegedi előfizető. A szunyogok vizes talaj mellett tenyésznek nagy tömegben. Ugy védekezhetne legeredményesebben, ha a talajt kiszáríthatná. Esetleg füstöléssel tarthatja távol. A molypille fészket meg kell keresni és Flytox-szal befújni, hogy a pillék elpusztuljanak. Szalmiákszesz is jó erre a célra, de vigyázva, óatosan kell vele bánni, bűtörzsöveget ne érjen, mert kiégeti. Fahasadék, fatrepedés közé fújva, az ott található molypilleket megöli. A ruhaneműt többször szellőztesse, jól ki kell kefélni, kiveregetni pálcával, a szekrényt szalmiákkal vegyített vízbe mártott ruhával kitörölni. Így lehet megszabadulni a molypillektől. Nyáron a téli ruhákat terpenines papírba csomagoljuk, dohányporral és törött borssal behintjük. A moly nem bírja ezeket az erős illatokat.

F. N. Az író finom, intelligens lélek. Erzekény ízléssel csiszolja mondatait, nincs hiájával a színes költőiségnek se, de az író erejéből csak színekre, mondatokra futja, kiépítő ereje még nagyon kevés.

Brigitta. Tanítsa meg a kisleányát arra, hogy olyan okosan és reálsan fogja fel az életet, mint ön. Találjon örömet a kötelesség teljesítésében, ha kötelességei még olyan szűk körre szabottak is. A levéből az tűnik ki, hogy túlságosan ábrándos lélek, szentimentális, kissé szenvedő, ami ebben a bakfis korban nem ritkaság. Amennyire lehet, hajlítsa a reálisták felé, ellenőrizze olvasmányait, mert a könyv nagy befolyással lehet egy fiatal lélekre, hatása alá kerül és hozzájárul. Az életre kell nevelni, munkára, kötelességre, hivatásra. Korunk igazán nem az ábrándozók kora. A hajlamot hozhatja magával az ember, de átgyúrható és átalakítható. Még lehet és meg kell érteni vele, céltalan az elérhetetlen álomkergetés, majdnem olyan céltalan, mintha a csillagokat akarná kézrel megfogni.

Soha nem sejtett szépséget, új fiataloságot, új vonzerőt varázsol arcára. Asszonyom, a Hormocith B. krém, amelynek használata nem luxus, hanem szinte kötelesség minden szárazbőrű nő számára.

Carmin

Joralle

Verise

Cyklamen

Balatonfüredi vita. Ugy tudtuk eddig, hogy szeretelméltó kedvesség és figyelmesség számontartani rokonok, jóbarátok, sőt a kedves ismerősök névnapj és születésnapj dátumát. Így tudtuk, így érezzük, de lehet, hogy ott special mégis »axni« és fűyűlnek az ilyen dátumokat nyilvántartó figyelmességekre. Ahány ház s ahány város, annyi szokás. Ha »faxnis, legyen »faxnis« nem kell törődni vele és ne tessék a figyelmességgel zavarba hozni a rokonságot. Csak jó, nem kerül pénzbe!

Videkieteknek házhoz szállítjuk a szépséget!
Ismertetőnk jobb vidéki szaküzletekben
LORÁND KOZMETIKA, Bpest, Mussolini-tér 3

Sz. Erzs. Iratkozzék be a Fővárosi Könyvtárba, ott megkaphatja a művészetek történelmét ismertető könyvet. Kísérje figyelemmel a fővárosi közművelődési tamfolyamainak tárgyait, vagy érdeklődjék az Országos Magyar Képzőművészeti Főiskolán (Andrássy-út 71.), tartanak-e képzőművészeti tanfolyamokat.

14 kiló súlygyarapodást

Értem el a HERKULES táppor három havi használatát után. Általa termetem feltűnően csinos és tökéletesé vált. Arcom pedig azáltal, hogy teltebb lett, most úde és rózsás, mint egy fiatal lányé, holott elmúltam 44 éves. — Így írja le nekünk M. ETELE úrnő a fényesen bevált HERKULES táppor hatásait. Tegyen Ön is egy kísérletet a fényesen bevált „HERKULES” tápporral, mely a kakaó és eszokoládé táperével egyenértékű. Nem gyógyszer! Ize kellemes, természetes tápanyagokat tartalmaz. HERKULES-t előszeretettel fogyasztják nemcsak túlsóvány, hanem nagyon sokat dolgozó egyének is, mert fokozott munkabírást eredményez. Ha nincs tej, teával is fogyasztható. Két csomag ára 4.80 P, négy csomag 7.90 P, hat csomag (családi csomag) 9.60 P. Megrendelhető „VALERIA” vegyipar, Budapest, VI., Szondy-utca 22/L. H. 396.

Vennék zongorát, vagy pianinót

azonnali fizetéssel **Virágüzlet**, Budapest, V. Pozsonyi-út 1. Telefon: **115-934. Vidékről is**

TOLLAT INGYEN

sehol sem kap, de a legjobb minőséget nagy választékban és a legolcsóbb árban, teljes szavatosság mellett szállítja **VIGH JÓZSEF** ágytoll vállalata Kiskunfélegyháza, Szent János-ter Kívánatra mintákat, árjegyzéket díjtalanul küld!

LÁSZLÓ PEHELY GYAPJU
VATTA PAPAN
ALAPITVA SZOLID-MEBBIZHATÓ
1898 • VIII. VAS UCCA 14

Milliók használják állandóan meglepedéssel a Darmolt azért, mert megbízhatóan és teljesen fájdalom nélkül hajt. Legrégibb és legerjedtebb csokoládés hashajtó a:

Orvosok ajánlják az arcőr szárazságát megszüntető, fiatalságát visszaadó Vital crémet.

BUNDÁK

nagy választékban, olcsón Szemere zúcsnál, **Erzsébet-krt. 26 Második emeleten!**

FIGYELMEBE ajánljuk **Rákóczi-út ötven Zongora-termet.** Rengőteg zongora, pianinó vásárolható legcsebebb részletre is. Olcsó tanulózongora.

SZOBAFESTÉST, mázolás, ABLAKTISZTÍTÁST és lakástakarítást vállal VIZI MIKLÓS. Telefon: 130-671.

KÉSPÉNZERT vennék zongorát, pianinót: **Erzsébet-kört** huszonhat, **Fenyőné.** Telefon: 222-462.

BUDAPESTRE érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásomban megszállás olcsón. Főjegyzőné, **Orczy-út 40. sz. I. em. 10.**

KÁRPITOS VARRÓNÓ bútorhuzat varrást, javítást vállalja. **Berentey, Úllői-út 21. III. 12/b.**

37 ÉVES, vagyonos, nőstünye. Cím: **Postafiók 27, Gyoma, XI.**

ZONGORÁK, pianinók, világmarkáskák, legolcsóbban, részletre is. Fenyőné zongorateremben: **Erzsébet-kört 26. Bérzongorák olcsón.** Telefon: 222-462.

PÁRIZSI szabász jutányosan készít női kabátokat, kosztümöket. **Höflinger, Kecskeméti-ú. 4.**

DECEMBER közepére ke-resek délutáni elfoglaltságra háziasszony segítségül intelligens nőt, aki varráshoz is ért. Telefon: 468-531.

MEGBIZHATÓ főzõmindene 2 tagú családnhoz, keres családt háza felvételt. Mosni, vasalni nem kell. Ilyés, Kispeszt. **Berzsenyi-utca 20.**

LEGMODERNEBB szabás-varrás, fehérneműszabászat. **Mestervizsga, „Elite”-szalon, Erzsébet-kört 46.**

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendõ hirdetés szavanként 40 fill. **Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 80 fill.** Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1.50 pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

BUNDÁK legolcsóbban, alakítások jutányosan **KÓKAY ENDRE** szücsmesternél, Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

BALATONZAMÁRDIBA ke-resek egy megbízható nõt, lehet középkorú vagy egészen fiatal, aki magános, idős édesanyám körül minden munkát elvégezne. — Cím: **Tóbiás Lászlóné, Budapest, Thököly-út 74.**

ELZÁLOGOSITOTT éksze-reit, ezüstjeit kiválton és legmagasabb áron megveszem. Brillánst, ezüstöt legmagasabb áron veszek: **Baross-ékszerház, Grósz, Baross-utca 83.** Telefonáljon: 140-969.

ELSŐRANGÚ konyhafelsze-relés, étkezõkészlet, varrógép és egy finom hegedõ jutányos árért eladó. Cím: **Budapest, XIV., Erzsébet királyné-út 8.**

ELŐKÉLŐ, szép, vidéki özvegy, nagy elfoglaltsága miatt ezúton keresi keresz-tény, előkelõ származású, magasrangú, 40—45 év körüli úr ismeretségét házasság céljából. Leveleket »Karárcsöny Budapest» jelígre a kiadóba kéré.

KÖRÖRVOS, földbírtokos ismeretségét keresi vidéket kedvelõ házas, diplomás, róm. kat vallású úrileány. Leveleket »Családot szeretné» jelígre a kiadóba kérék.

ZONGORÁT vagy pianinót azonnal, készpénzfizetésért, sürgõsen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterem.

MAGANOS nagyobb lakasába betársulna fiatal ur-asszony, 2 szoba bútorral. Leveleket »Egyedülálló» jelígre a kiadóba kérék.

NEGYEVENES tisztviselõve vagy sebesült katonával leveleznék házasság céljából. Választ »Nyugdíjképes tisztviselõ» jelígre a kiadóba kérék.

INTELLIGENS, úri, fiatal katonatiszt özvegye elmen-ne földbírtokra házvezetõ-nõnek, csak magánoshoz. Munkától nem fél. Leveleket »Magánoshoz» jelígre kérék.

JÓI FŐZŐ, jó családból való házvezetõnõ nagyo-sáson kívül minden munkára felvétetik. Dr. Besse-nyei Lajosné, Debrecen, Kürtös-utca 5.

ZONGORAHANGOLÁS, ja-rtás, harmóniumkészítés, javítás legjutányosabban **Szieber, Budapest, II., Török-utca 6.**

KOMOLY, intelligens fiatal-emberrel levelezne vidéki úrileány. Leveleket »Vala-ki keresek» jelígre a kiadóba kérék.

TANITÓ, tartalékos tiszt 20 éves leánya megismerkedne fiatal, komoly úriemberrel vagy sebesült katonával. Leveleket »Evangélikus» jelígre kéré.

HASZNALHATATLAN gypajz között holmijából teljesen új fonalat készítek. Angóra-birkagypajz kárto-lásst, fonást vállalom. Erd-deklõdõknek válaszolok. **Sólyom Sándorné, Szentes, Bocskai-utca 2.**

GYERMEKHŐCIPŐT, használtat. 26—27-es számú vennék vagy elcserélnék 37-es számú, majdnem új, női hőcipõért. **Kéki Ervin, Jászberény.**

ÜZENEM Dicsõszentmar-toni Bélának, hogy írjon. »Szórakozás» jelíge.

SEGÍTŐTÁRSAT keresek kis trafikom vezetéséhez. 45—50 éves rokkant tiszt személyében. — Leveleket »Simphonia» jelígre a kiadóba kérék.

MENYASSZONYI, völge-nyí estélyiruhák kölcsönze-se. Óskeresztény vállalat. **Angela kölcsönözszalon, Budapest, VIII., Tavasz-mező-ú. 1.** Telefon: 349-533.

FIATAL tisztviselõnõ szo-rakozópartnert keres, in-telligens, korrekt, magas úr személyében, ki-ki alapon. Leveleket »Nívós szórako-zás» jelígre kérék.

MÉG NEM TUDOK tán-colni, de szeretnék megta-nulni—kifogástalan jellemu partnert keresek, akivel táncóránkon résztvehetnk. »Kövés fiú legyen» jelígre kérék levelet.

VENNÉK huszonnégyes te-hér, esetleg fekete gyer-mekhõcipõt. **Borbély János, Nyiregyháza, Vasgyár-ú.**

MINDENFELÉ BÉLYEG-ÜGYBEN bizalommal ke-resse fel a »Hódtava» első magyar postaokmány és városi bélyegcsereforgai-mat. **Hódmezõvásárhely, VII., Bocskai-ú. 21. szám. Adás! Vétel! Csere! Kérjen ismertetõt és belépési nyi-latkozatot.**

MEGISMERKEDNEK öske-resztény, csinos, intelligens, komoly, házas, karcsú, köz-zéptermetű. kimondottan úrileánnyal. 22—26 évesig, házasság céljából. Leveleket »Igazit remélem» jelígre kérék.

KI TANITANA meg a Rapi d-gép használatára, egyedül képtelen vagyok megtanulni. Ertesítést »Gép-kötés» jelígre a kiadóba kérék.

MERLEGEPES könyvleõ-nõt jó fizetéssel állandó munkára alkalmazok. Gyak-orlattal bíró előnyben. Cím: **Kecskés J. Kecse-mét, Kossuth-ter 3.**

KOMOLY úrileány, nagy-kereskedõ, szabaddidejében szívesen levelezne sebesült vagy frontharcos tisztel. Leveleket »Margareta» jelígre a kiadóba kérék.

Felcélõ szerkesztõ és kiadó: Papp Jenõ.

Kéziratokat, kitéket, fény-képeket nem adunk vissza és nem örzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átve-telre és közlése tilos. **Hirde-tési díj mm soronként 80 fillér.** A hirdetések elhelye-zését nem fogadunk el. **A Magyar Nõk Lapja,** az Athenaeum Rt. mélynyomása **Felelõs: Kárpáti Antal igazgató.**

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Posta-takarékpénztári csekk számla: 20.334. Elõfizetési ár: egész évre 36 pengõ, fél évre 18 pengõ, negyed évre 9 pengõ, egy óra 3.50 pengõ. Egyes szám ára 1.10 pengõ.

SZERKESZTÕSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 187—342. FIOKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVÁR, KAZINCZY-UTCA 20, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, FODOR-UTCA 22, SZABADKA, PRÁGAI HID-UTCA 56, ÚVIDÉK, DEÁK-TÉR 3, I., MISKOLC, GHILLÁNYI-UTCA 13.

Könyvet minden magyar kézbe!

A XVIII. század asszonyai életének, sorsának drámai rajza. Az „Asszonybeszéd” folytatása

Társadalmi regény. „Az alma messze hullt” hőseinek további sorsa

A magyar elbeszélőirodalom új értéke!

Két francia klasszikus. Bibliofil kiadás

Nagy külföldi regényszeri!

A LEGSZEBB, LEGÉRTÉKESEBB, LEGOLCSÓBB AJÁNDÉK: A KÖNYVI!

Megtéríthetők minden könyvesboltban!

Florette

LUXUS AJAKRUZS
NATUREL, NORMAL, ELECTRIC